

הסכרית

רומן מתוק להפליא המזכיר לך שלחזור אחורה זו לפעמים
הדרך הטובה ביותר ללכת קדימה..."
ג'ודי פיקו, מחברת רבי המכר של הניו יורק טיימס

קייט קלייבורן

אופ'א'ו

משלך ומתנתק

קייט קלייבורן

ג'ורג'י,
מאז
וחרתידי

תרגום: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קייט קלייבורן
ג'ורג'י מאז ומתמיד

Kate Clayborn
GEORGIE, ALL ALONG

Copyright © 2023 by Kate Clayborn
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רוה-שמואל, גלי אבני
עורכת: שרון שלו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן-דוד
עימור: אורית רובינשטיין
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימור, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7831-08-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

מוקדש לצוות הסָגֵר

פרק 1

ג'ורג'

מה אתם יודעים.

עוד מישהו עבר מהפך.

מהמושב ספוג־הזיעה של הפריוס הישנה שלי אני משקיפה בהשתאות מבעד לשמשה אל חזיתה של חנות שהפכה כמעט בלתי־מזוהה. בפעם האחרונה שהגעתי לסופר של 'ניקל', השלט הכתום־אדמדם מעל הדלת הכריז "ספר נקל" וחלון הראווה עוטר בשלטי בריסטול לבנים פזורים באקראי, כשכל מלבן תלוי במעוקם ונושא מסר בטוש אדום על ההנחות של אותו השבוע על שישית בירה או חטיפים או מגבות נייר.

והוא לא נראה ככה רק בפעם האחרונה שבאתי הנה.

הוא נראה ככה בכל פעם שבאתי הנה. לאורך כל ילדותי וגם שנות

נעוריי.

אבל עכשיו 'ניקל' הוא סיפור אחר לגמרי – חזית הלבנים המטונפת לשעבר סוידה בחן, והשלט החדש בסנון וינטג' אומנותי תלוי ישר כפלס מעל חלון הראווה הנוצץ בניקיונו. את מקום שלטי הבריסטול

החליפה תצוגה ברמת אינסטגרם של סלסילות נצרים שופעות ירקות ופירות טריים, כיכרות לחם במראה כפרי, וצנצנות זכוכית מלאות שימורים וריבות עזי גוון.

"מה לעזאזל," אני ממלמלת לעצמי, אף שאני לא אמורה להיות מופתעת. כבר חודשים שבל מדברת בלי הפסקה בדיוק על זה – השינויים הרבים שמתחוללים בעירתנו הסתמית לשעבר והקצת מוזנחת, דְרֶנְטוּוּיל שבוירג'יניה. החנויות, התיירות, הבנייה החדשה בשטחים לאורך הנהר – כל אלו משכו את חברתי הטובה לשוב לאזור כדי שגם היא תעבור מהפך: מעיר לעיירה קטנה, מחסרת ילדים לאם לעתיד, מעובדת משרד מכורה לעבודה ליועצת במשרה חלקית שעובדת מהבית. אני צריכה לשמוח למראה הגרסה המשודרגת הזאת של 'ניקל' – לשמוח בשביל ארני ניקל שמנהל את המקום מאז ומעולם, ובשביל בל, שבטח מתה על הגרסה הזאת. אבל אני מרגישה לא בנוח, ולא רק משום שהמילקשייק תות המאוד מסוים שקפצתי להזמין מתוך דחף של הרגע האחרון כבר בטח לא נמכר כאן יותר.

לא, התחושה הלא נוחה רחבה ומפושטת יותר – תסכול גואה מההלם הנגרם לי משיפוץ חנות, וספק מתגנב לגבי ההחלטה שלי לשוב לכאן. מבטי נודד אל המראה האחורית, ואני מתכווצת באי-נעימות לנוכח הראיות במושב האחורי לעזיבתי החפוזה את לוס אנג'לס: כל חיי מתשע השנים האחרונות דחוסים לשתי מזוודות, תרמיל וארבע שקיות אשפה שחורות מהסוג הענק.

בלגן נוראי שם מאחור.

ובלגן נוראי גם כאן מלפנים, אני חושבת ולוחצת בידיי על עיניי כאנחה כבדה. ארבעת אלפים ושלוש מאות קילומטרים בדרכים ועוד לא עיכלתי את מה שקרה לחיים שלי בחודש האחרון, במן שדרוג מהופך הדרגתי שבסופו נותרתי מובטלת, חסרת בית, ובלי שום תוכנית לעתיד. כל חמש דקות אני שומעת צלצול דמיוני בטלפון, של הצליל שהקדשתי במיוחד לנדיה, כאילו אני מצפה שכל רגע היא תתקשר להודיע לי שהתוכנית הפתאומית והמטלטלת שלה לשנות את חייה – לוותר על הקריירה המשגשגת בטירוף והחיים העמוסים

בטירוף שלה בלוס אנג'לס, ועל העוזרת האישית הפשוט חסרת-תחליף שלה – הייתה טעות איומה.

"זה יהיה נפלא בשבילך, ג'ורג'י," היא אמרה לי בזמן שהמובילים ארזו את אחרוני חפציה. "תוכלי סוף-סוף לעשות מה שאת רוצה לעשות." חייכתי והנהנתי וסימנתי וי ליד הסעיף חדר שינה ראשי ברשימת המעבר, ומאוד התאמצתי להתעלם מהריק המבעית בראש שלי לשמע המילים: מה שאת רוצה לעשות.

אני מושיטה יד לטלפון שלי, ונזכרת באיחור שכבר נדרתי יותר מעשר פעמים במהלך הנהיגה הארוכה לברוק אותנו פחות, ולהפסיק להתייחס אליי כאילו הוא עדיין צריך להיות דבוק לי ליד.

יש רק הודעה אחת, והיא מבל: רצף אימוג'ים שמבטא את התרגשותה מהגעתי הקרובה. כובע מסיכות מתפוצץ, פרצוף עם לבבות בעיניים, שתי הגברות הנראות כמו שפנפנות פלייבוי ועומדות בצורה תואמת מוזרה, כמה לבבות ורודים נוצצים. לא מסוג ההודעות הלחוצות של תוכלי לעשות את זה מייד? ששלטו בחיים שלי בשנים האחרונות, אך עדיין תזכורת נעימה. אם משהו יכול לחדור את בעיית הריקנות המבעית הזאת, זו המחשבה על בילוי בחברת כל.

לפחות זה משהו שאני רוצה.

אני נושמת עמוק לאזור נחישות. כנסי, קני לבל את המילקשייק שהיא אוהבת, סעי לבית החדש שלה, ותתחילי לעזור לה במה שהיא צריכה. את טובה בזה, אני אומרת לעצמי ומשחררת את חגורת הבטיחות. את רגילה לזה.

לפני שאני יוצאת אני משאירה את הנייד בתא שבין המושבים הקדמיים, כדי לסלק את הפיתוי ולהתחייב שוב לתוכנית החדשה שלי, היחידה שהיה בה ולו שבריר של היגיון מאז שנדיה רכבה לה אל שקיעת המהפך-קוֹ-נטוֹיִי-פרישה שלה. אני נזכרת בשיחת הטלפון מבל בחודש שעבר בה הפצירה בי לבוא, וזה מפיח בי את המוטיבציה הדרושה כדי לפתוח סוף-סוף את דלת הרכב ולפרוק את גופי העייף והמתוח ממושב הנהג.

כמוכן שהנחישות המחודשת הזאת שורדת רק עד שאני קולטת

את ההשתקפות שלי בחלון הראווה הנוצץ בניקיונו, משום שאז אני נזכרת מה לבשתי הבוקר בחדר המלון העלוב האחרון במסע שלי: גופייה לבנה בלויה, שאני די בטוחה ששפכתי עליה קפה איפשהו בטנסי, ואוברול פשתן המגיע עד קרסוליי ונראה קצת כמו משהו שנשלף משקית אשפה.

אני לא נראית כמו אישה בוגרת שהצליחה לכסס לעצמה חיים תפקודיים.

אני נראית כמו הכישלון בת התשע-עשרה שעזבה את העיירה הזאת לפני קרוב לעשור.

אני מציצה לאחור ומגלה בהקלה שמגרש החניה הקטן ריק כולו, מלבד טנדר עתיק בודד שלפי מראהו יכול באותה מידה להיות או נטוש או מחכה לשובו של לקוח מה'ניקל'. אולי איזה מתבגר אקראי יעבור שם היום, מישוהו שאני לא מכירה ולא מכיר אותי. אולי זה יהיה קל ומהיר כמו שאני צריכה שזה יהיה – פיצוי על כל המכות שחטפתי בשבועות האחרונים.

אבל כמעט ברגע שאני שומעת את הפעמון הישן והמוכר מדנדן מעל הדלת, אני יודעת שקל ומהיר זה לא הולך להיות, כי אף שבמבט ראשון נראה שהכול ב'ניקל' התחדש – סידור חדש, תאורה חדשה, מדפים חדשים, סחורה חדשה – מבט שני מגלה דבר מוכר: ארני ניקל מתגלגל ומופיע לעיניי, שפמו ששיבה זרקה בו מעט סבוך יותר ושיערו מעט דליל יותר, חיוכו חמים ומזמין ומשדר זיהוי מידי.

"ג'ורג' מולקהי, מי היה מאמין, הוא אומר, ואני מרגישה לא רע עם הברכה עד שהוא מוסיף בגיחוך רב משמעות. "לא השתנית בכלל." אני מקללת בלב את האוברול, ובמקביל תוחבת את ידיי בכיסים העמוקים והנוחים.

"היי, ארני," אני אומרת, מתקרבת לדלפק ומנסה טריק ישן, שזכור לי מהשנים בהן הייתי נושא שיחה פה בסביבה. שינוי נושא.

"בהחלט אי אפשר להגיד את זה על מה שקורה פה." אני עוטה חיוך, ומנסה להקרין ביטחון של אדם שלגמרי תכנן להופיע בציבור בדיוק

ככה. פתאום אני מאוד מודעת לנפח השיער שלי, שללא ספק עצום אחרי שנתתי לרוח לבדר אותנו כל היום. "ממש יפה פה".
ארני – שתמיד היה דברן – נופל בפח, תודה לאל.

"נו טוב," הוא אומר, ובחיוך מתרחב מתמרן לעבר הדלפק הנמוך. "זה הרי בזכות כל התיירים האלה! הם והפנסיונרים. לא תאמיני כמה כסף הם הביאו לאזור. אני מוכר ומגיש כל מיני דברים אחרים עכשיו." הוא מצביע על תפריט כתוב בגיר מעליו, המציג רשימה מכובדת של מרקים וכריכים ששמותיהם שונים ביותר מה"עגבניות" או "פסטרמה וגבינה" שאני זוכרת שפיככו בזמנו. אני מצמצמת עיניים אל מדור המשקאות, ונתקעת על שייק קייל שגורם לי לתהות אם לא הזיתי את כל הנסיעה הנה. נדיה אהבה שייק קייל.

"אתה עדיין מכין מילקשייק?" אני חוקרת, כי זה כבר לא מתפקידי לדעת מה נדיה אוהבת.

ארני מגחך בעלבון מעושה. "את הרי יודעת שכן."
מרוב הקלה אני מזמינה שני מילקשייק תות, על אף שתמיד העדפתי שוקולד.

ארני כבר עמוק בתוך נאום שלם על כמה טוב המצב של דרנטוויל, מחירי הנדל"ן בעלייה והיא אפילו הוזכרה בכתבה של הושינגטון פוסט על יעדים מתפתחים לאורך מפרץ צ'ספיק. הוא מספר לי שאנחנו לגמרי בדרך להפוך לאייברליי הבאה, עיירה קרובה מדרום-מערב לנו, שהתברכה ביותר חופים ולכן תמיד הייתה עשירה יותר. קשה לי לומר שיש לי כוח לעוד דיבורים על שינוי, אבל לפחות ככה ארני לא יתמקד בהיעדרו הכולט של אותו שינוי אצלי.

אבל אז מצלצל הפעמון מעל הדלת שוב, וברגע שאני שומעת את הקול המתלווה אליו – המזמרר בעליצות, "היי, ארני!" – אני יודעת שהארכה שקיבלתי נגמרה.

"זאת חייבת להיות ג'ורג'י מולקהי," קורא קול, ואני נושמת עמוק דרך האף. מה לא הייתי נותנת כדי לא להיות לבושה עכשיו בתלבושת שקית אשפה.

אני מזכה את ארני בחיוך מתוח ומסתובבת להתמודד עם גורלי.

בדמותה של המורה שלי למוזיקה מכיתה ט'.
 "ידעתי," צוחקת דיאנה מייקלס. "הרי יצא לי לראות את הגב שלך
 די והותר!"

אני שומעת את ארני כובש צחוק מאחוריי, ומתמקדת בשליטה בלהט
 המתפשט בלחיי. גם אני צוחקת, כולי הצטנעות וקלילות, אבל המוח
 שלי מריץ לקט מכל הפעמים שגברת מייקלס הוציאה אותי מהכיתה.
 איחור, פטפוטים, אותה פעם בה המצאתי מילים חדשות לשיר 'מעגל
 החיים' ולימדתי אותן את שאר קולות האלט במקלה.

"היי, גברת מייקלס," אני אומרת, בהחלט משתדלת לא להתעכב
 על אותן מילות שיר. "נחמד לראות אותך שוב."

"נו, לא היה לי מושג שחזרת העירה," היא אומרת וסופקת כפיים
 מול חזה בתנועה כל כך מוכרת שצצים לי פלשבקים מהעמידה על
 ספסלי ההגבהה בכיתה שלה. "נתקלתי באימא שלך בחודש שעבר,
 והיא לא אמרה שאת באה לביקור!"

"לא ידעתי על הביקור בחודש שעבר," אני אומרת, ותוך כדי דיבור
 כבר קולטת שעשיתי טעות, ונתתי לה מידע שתוכל לנצל.

עינייה נדלקות בצורה שמוכרת לי – המבט שחציו מרחם וחציו
 סבלני, שקיבלתי מכל כך הרבה מורים שלי מרגע שכבר לא למדתי
 איתם יותר – והיא צוחקת בקלילות. "כל כך מתאים לך, ג'ורג'י. תמיד
 היית הטיפוס שפועל בשליפה מהמותן!"

זה קצת לא הוגן, ההאשמה הזאת. הרי לא החלטתי לבוא אתמול או
 משהו. על אף שבאמת הכיסים באוברול מצוינים. אבל גברת מייקלס
 לא לגמרי טועה. הייתי אימפולסיבית ולא יציבה כשהיא הכירה אותי,
 ולא ממש השתנית. פשוט ניצלתי את יכולת השליפה מהמותן לטובתי.
 פחות או יותר התפרנסתי מזה.

אבל עכשיו אין לי יותר פרנסה.

"את יודעת איך אני," אני אומרת.

"אז ג'ורג'י," אומר ארני בקול רך משהו, "ספרי לנו על העבודה
 המפוארת הזאת שלך! אבא שלך סיפר שהיית בטקס האוסקר בשנה
 שעברה!"

"האמת שאני –"

"ארני," מחייכת גברת מייקלס, "אתה יודע שאסור להאמין למה שפול מולקהי אומר!"

"באמת הייתי," אני אומרת, ולראשונה מניחה לשמץ רוגז להישמע בקולי. הכול ברוח טובה, אני יודעת, כל הקנטורים האלה על סיפורי המעשיות והגוזמאות המפורסמים של אבא שלי, אבל זה תמיד עצבן אותי, ברמה כזאת שאני מוכנה להגזים קלות בעצמי. לא באמת הייתי, אבל עבדתי באותו יום, וביצעתי מלא מטלות מורכבות בשביל נדיה, כולל להביא לה דברים לחדר המלון בו התארגנה. ואז נסעתי איתה בלימוזינה שלה לתיאטרון דולבי כדי שתוכל להתאמן על נאום התודה שבסופו של דבר לא זכתה לשאת.

כך שטכנית, באמת הייתי שם. בערך.

גברת מייקלס מרימה גבות, ולרגע אני חשה סיפוק. אבל יש גבול ליכולת שלי למתוח את האמת, וברגע של פיצוי מוגזם עד אבסורד אני מוסיפה, "האמת שכרגע אני בין עבודות."

משתררת דממה מעיקה, ואז ארני – יבורך ליבו האמיץ – מפעיל את הבלנדר. אני מנצלת את ההזדמנות לערוך רשימה של דברים שאין טעם לומר. הבוסית שלי החליטה לערוך שינוי בחייה. היא אמרה שהגיע הזמן שאשנה גם את שלי. אני יכולה להרים טלפון ולמצוא ישר עבודה בדיוק כמו זו שהייתה לי, אם אני רוצה, אלא שהבעיה היא שאני לא בטוחה שאני רוצה.

אני לא יודעת אם אני בכלל רוצה משהו.

הבלנדר משתתק. האם הפרצוף שלי בצבע מילקשייק תות? כנראה. מבטה של גברת מייקלס נוטה עכשיו יותר לכיוון הרחמים. היא מחייכת באדיבות ואומרת, "טוב, זה רעיון טוב לחזור לגור בבית! מאוד יקר שם בלוס אנג'לס, ממה שהבנתי!"

"אה, לא חזרתי לגור בבית," אני אומרת, אבל נדמה לי שאולי בלעתי קצת את שתי המילים האחרונות, כשראיתי בעיני רוחי את גברת מייקלס חולפת על פני הפריוס עמוסת-שקיות-האשפה שלי בחוץ. באופן קצת מביך, אני קולטת משהו באיחור רב מאוד: שבעצם, מבחינה מעשית,

דווקא כן חזרתי לגור בבית, כי אין לי תוכניות ברורות מעבר לחודשים הקרובים אותם הבטחתי לבלות עם –
 "בל", אני פולטת, כי אם יש דרך להוריד ממני את תשומת ליבה של גברת מייקלס, הרי זה להפנות אותה אל חברתי הטובה. "באתי לבלות קצת זמן עם בל."
 זה עובר כמו קסם.

"אוי, אנאבל," היא אומרת ביראת כבוד מהסוג השמור לתלמידות מצטיינות, דייקניות וממושמעות להפליא. "כולם כל כך שמחים שהיא חזרה לכאן. ועוד עם הבעל המקסים הזה שלה! פגשת אותו?"
 מתחשק לי לגלגל עיניים אבל אני מתאפקת. זאת עקיצה מעודנת, אך עדיין עקיצה. החברות של בל ושלי תמיד נראתה תמוהה בעיני המורים.
 "הייתי השושיבנה שלה," אני אומרת.

זה בבירור הרבה יותר מרשים מלהיות (בערך) בטקס האוסקר, אם לשפוט מפרצופה של גברת מייקלס. אני מחייכת, אולי קצת בזחיות, ונזכרת במסיבת הרווקות המושלמת שערכתי לבל לפני שלוש שנים, בה ניצלתי כל קשר וגביתי כל טובה שחבו לי כדי שתהיה מפוארת. סוף שבוע בפאלם ספרינגס עם חדרי מלון, קייטרינג מהמם, סלסילות שי וטיפולי ספא. בל אומרת שהחברות שלה עדיין מדברות על זה.

הא לכן, שקיות אשפה! אני חושבת, אבל האמת ששיחת הנימוסין הקצרה עם המורה שלי לשעבר רק הציפה חזרה את הספק מהחניה. אני רוצה להיות עם בל, בטח. אבל אני לא רוצה להיות ב'ניקל' המפונפן החדש הזה כשאני נראית זוועה. אני לא רוצה להיות בעיירה הזאת, שהתושבים בה מכירים אותי כחסרת אחריות, כישלון.
 בה ביליתי שנים באותה תחושת בלבול חלולה לגבי העתיד שלי כמו שאני מרגישה עכשיו.

החיוך הזחוח מתחיל לדעוך, ולפני שיתפוגג כליל אני פונה חזרה לארני, שעבר לאייפד נוצץ למראה ומפעיל בתוכי פעמוני אזעקה נויורטיים של תבדקי את הנייד. אני מנסה להתמקד חזרה במילקשייקים ובסיבה שעשיתי את כל הדרך הזאת – בל והבית החדש שלה, בל והתינוקת שבדרך. לפחות זה לא ריק.

"השייקים זה 8.42 דולר", אומר ארני, והחיוך קופא על פניו לנוכח העלייה במחיר. למנות כסף קטן על הדלפק כמו שבל ואני נהגנו לעשות כנראה כבר לא עובד אצל הילדים בדרנטוויל בימינו. טוב, יופי לארני, ויופי גם לי, שאני לא צריכה יותר לחפש מטבעות – שיט, שיט, שיט.

אני טופחת לשווא על הכיסים – אלוהים, למה יש באוברולים כל כך הרבה כיסים! – ומרגישה את מבטה הזוחח של גברת מייקלס מאחוריי. כל כך מתאים לג'ורג'י, אני כמעט שומעת אותה חושבת. אבל כחכוח הגרון שמרעים בשקט מאחוריי בכיורור לא הגיע מגברת מייקלס.

אני מרכינה ראש ועוצמת עיניים לרגע. שני עדים להשפלה שלי זה די והותר, חייב להיות מעורב גם שלישי? אני עומדת להסתובב עכשיו ולגלות עוד מישהו שמזהה אותי, עוד אדם הלהוט לצחוק על חשבונאי, ברוח טובה כמובן?

"ארני", אני אומרת בשקט ונושאת שוב מבט. "השארתי את הכרטיס ברכב. אני רק קופצת –"

הגרון מכחכת שוב, והפעם אני מציצה אחורה ורואה גבר זר צופה בי מתחת למצחייתו של כובע בייסבול בלוי בגוון ירוק זית המשוך נמוך מעל עיניו.

אני מצמצמת אליו את עיניי, אל איך שהוא עומד שם כשקוצר-הרוח ניכר בכל תו מגופו הארוך והרזה, איך שהוא חושק את לסתו המעוטרת זקן כהה. אלמלא הרוגז הברור הקורן ממנו, עוד הייתי מרגישה הזדהות איתו, משום שהבגדים שלו במצב עוד יותר גרוע משלי – נעלי עבודה ומכנסי ג'ינס דהויים, שניהם מכוסים בצורה יסודית למדי בבוץ יבש, וטישירט עם כתם כהה גדול בצד. נראה שאפילו גברת מייקלס מעדיפה לשמור מרחק, למרות סקרנותה הניכרת לגבי מה שהולך לקרות.

אני מסתובבת שוב אל ארני, על אף שמשהו מציק לי לגבי הגבר שמאחוריי. הוא באמת זר, או –

"את צריכה ללוות קצת כסף, ג'ורג'י?" מכריזה גברת מייקלס בקול מתקתק שגורם לי לחרוק שיניים.

"יש לי כסף במכונת, אני אומרת, לארני בלבד. "זה ייקח רק שנייה." סלסלה מונחתת על הדלפק לידי.

"אני אשלם," אומר הזר בקול נמוך. נמוך כל כך שאני בטוחה שגם הוא משתדל שגברת מייקלס לא תשמע.

אני עדיין לא מסוגלת להסתכל עליו, ומתמקדת במקום בסלסלה המלאה מצרכי יסוד – חלב, ביצים, שקית שיכולת שועל, כמה בננות ירוקות, כיכר מהלחם המפונפן.

"יש לי כסף," אני אומרת, כמעט בלחש. "אני רק צריכה –" אני משתתקת למראה אצבעותיו הלופתות חזק יותר את הסל עד שמפרקי האצבעות מלבינים לרגע, והשרירים לאורך זרועו השזופה נמתחים.

"ארני," הוא מסנן, לא מתייחס אליי בכלל. "אני ממחר. תוסיף את הדברים שלה לחשבון שלי."

אני מנסה להתעלם מהזרוע הנאה כדי שאוכל להתמקד בנימוסים הלא-נאים, למרות העובדה שהוא הציע לשלם עליי. אבל כשאני מסתכלת עליו סוף-סוף אני מגלה שהפנים שלו – גם בפרופיל, גם מוסתרים למחצה על ידי מצחיית הכובע – מסיחים את הדעת לא פחות משרירי הזרוע. הזקן הסבוך גזוז קרוב לקו הלסת הרבועה, החשוקה, שיפוע האף חד, מניפת ריסיו הכהים סמיכה דיה להטיל צל קל על לחייו.

"אין בעיה," אומר ארני, ולפחות מוציא אותי מההתמקדות בפרטים היותר מושכים ופחות רלוונטיים בכל המצב הזה.

"רגע, ארני," אני מנסה שוב, אבל הוא רק מנענע אליי קלות בראשו, כאילו מנסה להזהיר אותי להפסיק להתנגד לדרישת אני אשלם של האיש. גברת מייקלס, מאחוריי, נאלמה דום או הלכה סוף-סוף למקום אחר בחנות, אבל אני מעדיפה לא לבדוק בכל מקרה.

"סליחה," ממלמל הזר ושולח זרוע מעליי להכניס את כרטיס האשראי לקורא. כשהוא שולף אותו ידו מתחככת לרגע בחזית האוברול האבסורדי שלי והוא רוטן התנצלות נרגזת. אני בווערת כולי מרוב מבוכה, מודעת מאוד לכמה דבילית וכמה מרחפת אני בטח נראית.

"את מסודרת, ג'ורג'י," אומר ארני בחיוך רך וסלחני וטוב לב.

אני ממהרת לקחת את המילקשייקים שהוא מקרב אליי מעל הדלפק, מנסה להתמקד במשקלם בכפות ידיי במקום בסערה שבראשי. פתאום זה נראה מאוד משמעותי, מאוד סמלי, שפישלתי בזה. עוד לא עברתי שבוע שלם בלי עבודה וכבר אני בובה שחתכו לה את החוטים. אם הטלפון שלי לא מזמזם כל היום עם מטלות אני אבודה, חסרת אחריות. ריקה, בבלגן מוחלט.

"אני אחזיר לך," אני אומרת לאיש לידי, מרימה קלות את קולי הפעם. פתאום פחות חשוב אם גברת מייקלס תשמע אותי, כשהזר הזה נחוש בדעתו להעמיד פנים שלא שמע. הוא פורק את תכולת הסלסלה שלו כאילו ניסה לפצות על הזמן שאיבד כשנאלץ לומר את חמש-עשרה המילים שהגה בדקה וחצי האחרונות.

"אשיג מזומן ואשאיר אצל ארני," אני מוסיפה, הפעם בנחישות, כאילו השבת הכסף לגבר המזומן הזה תהיה ההזדמנות שלי לשנות את מסלול השיבה שלי הביתה.

"בסדר," הוא אומר בנימה שמבהירה שהוא רק רוצה שאשתוק כבר. טוב, אז באמת בסדר. באופן מוזר ולא צפוי אני מעורדת מהביטול התמציתי. זה עדיף, איכשהו, על הפלשבק מימי בית הספר של חמש הדקות האחרונות. מבחינת הבחור הזה לא מדובר בזה כל כך מתאים לג'ורג'י, אלא באישה בלי כסף מעכבת אותי. לפחות זה מפשט את המצב.

"מחר," אני מבטיחה לארני, ולזר שממשיך להתעלם ממני, ולעצמי. עושה לי טוב להגיד את זה, כאילו אני מחזירה לעצמי כמה מחוטי הבובה, או ממלאת חלק מהריק החלול המצפה לי. מחר אעזור לבל. מחר אחזיר את החוב הזה. מחר יהיה משהו.

בלי לטרוח לחכות לתשובה אני זוקפת סנטר ומסתובבת, ורואה שגברת מייקלס עדיין שם, הרבה יותר מדי מרוצה מעצמה. אני מחייכת אליה בניסיון להקריין ביטחון אדיש כשאני עוברת על פניה, ומבטיחה לעצמי דבר נוסף.

אני לא הולכת להעביר ככה את החודשיים הבאים – כנושא לשיחה או מושא לתירוצים הנובעים מכוונות טובות אך יוצאים מעליביים. ואני

לא הולכת לברוח יותר מהריקנות, אותו ריק שרדף אחריי לאורך כמעט כל השנתיים האחרונות שחייתי בעיירה הזאת.
אני הולכת למלא אותו, אני הולכת להתאפס על עצמי.
מה אני באמת רוצה.
איכשהו, כשאעזוב את דרנטוויל הפעם, אני באמת הולכת להיות שונה.

פרק 2

ג'ורג'

בקושי חצי שעה מרגע שנכנסתי למרפסתו הלבנה והרחבה של ביתה החדש של בל, אני מגיעה למסקנה שטוב שהבטחתי לעצמי את הבטחת הגיבוי הזאת.

כי בכנות?

מאיך שזה נראה, בל כנראה לא הולכת להזדקק לעזרה רבה ממני. אנחנו בחדר הילדים הכמעט־מוכן, בל שותה שלוקים אחרונים מהמילקשייק שלה ומניחה רגל על השטיח הרך כדי להזיז את כיסא הנדנדה החדש והמשוכלל שלה המתנועע ברכות מהפנטת. היא סיימה את הסיבוב בבית, נרגשת במיוחד להראות לי את העריסה שהיא ובעלה, הארי, הרכיבו שלשום, ואני אכן מתרשמת ממנה, אבל לא יותר מכפי שהתרשמתי מכל שאר הבית – חלונות גדולים הצופים אל הנהר וחדרים הנראים איכשהו גם מעוצבים להפליא וגם ביתיים ומזמינים, אף שבל והארי גרים פה בסך הכול שלושה שבועות. דמיינתי ארגזים לאורך הקירות, ארונות מבולגנים,

שידות ומגירות שצריך לסדר לפי שיטה. דמיינתי הרבה דברים שיהיו לי לעשות.

אך במקום זה אני מרגישה מאוד לא קשורה, ועכשיו, אחרי שסיימנו את הסיבוב בבית, נושא השיחה עליו התבייטה כל – המובטלות שלי – לא בדיוק תורם למצב. הלוואי שלא הייתי משאירה את הנייד שלי למטה, לא שמישהו מתקשר אליי כרגע.

"אני לא מבינה איך היא יכולה פשוט לקום ולעזוב," אומרת כל, וידה שלא מחזיקה את המילקשייק מלטפת את כרסה העגולה. היא נראית רגועה ואלגנטית – מכנסי שבע שמיניות שחורים, גופייה שחורה, גגילי זהב עדינים באוזניה, שיערה הבלונדיני־כהה אסוף בקוקו נמוך. כשהראתה לי את חדר העבודה שלה בבית, כבר מסודר עם שני מסכים ולוח שנה מחיק על הקיר מלא בכתב ידה המוקפד, היא סיפרה לי שהיא מתלבשת לעבודה מדי יום, גם בסידור החדש הזה שלה.

"קראתי שחשוב לשמור על שגרה כשעובדים מהבית," אמרה, ואני נתקעתי על זה משום מה. יצא לי לעבוד מהבית מדי פעם, נראה לי – בביתן האורחים הקטן של נדיה, אליו עברתי תוך שלושה חודשים מרגע שהתחלתי לעבוד בשבילה, יצא לי לא פעם לעשות טלפונים ולארגן נסיעות ולעבור על אלפי המיילים שלה. אבל עברתי גם בבית הגדול. עברתי בחדרי מלון כשהיינו בנסיעות. עברתי על הסט בצילומים. עברתי בעמידה ליד קירות אולמות ומסעדות בזמן שנערכו בהם אירועים. עברתי בכל מקום, ולא היה בזה מי־יודע־מה שגרה.

"בל," אני אומרת ממקומי על הרצפה, בגב שעון על מוטות העריסה שהורכבה לא מכבר. "את קמת ועוזבת את וושינגטון לפני פחות מחודש." היא מכווצת גבות בפרצוף נעלב. "זה לא אותו דבר," היא אומרת, אבל העניין הוא, שזה קצת כן. על פניו, לנדיה ולכל איזן הרבה במשותף. נדיה היא תסריטאית ובמאית מפורסמת, קצת נורה אפרון וקצת ננסי מאירס. כל היא כוח שקט אך עוצמתי בעולם המלכ"רים החינוכיים של ארצות הברית. נדיה היא מערבולת של יצירתיות כאוטית. כל פותרת בעיות יציבה ומאורגנת.

אך שונות זו מזו ככל שתהיינה, שתיהן עשו שינויים דרמטיים. שתיהן לגמרי בעניין של האטה, שינוי כיוון בחיים. ושתייהן מסתדרות מצוין בלי עזרתי.

אני נאנחת מתוך כעס על עצמי על ההשוואה. נדיה הייתה הבוסית שלך, אני נוזפת בעצמי. כל היא החברה הכי טובה שלך.

ועדיין, הריקנות החלולה מפקת מולי, ואני ממהרת לשנות נושא. "ראיתי את גברת מייקלס ב'ניקל'", אני אומרת. זה מעבר חד, ובהתחלה אני לא בטוחה שהוא עובד. כל מצמצמת אליי עיניים לשבריר שנייה לאות שקלטה אותי מנסה להסיט את השיחה לכיוון אחר, אבל מחליטה לרדת ממני, כנראה, ופורצת בצחוק.

"אני לא מאמינה, מכל האנשים בעולם," היא אומרת. "זוכרת שהיא ריתקה אותך כי לימדת אותנו –"

"מילים חדשות ומשופרות ל'מעגל החיים'?" אני אומרת בחיוך. לא כל כך נורא להיזכר במעלליי בהקשר כזה, כי כל מעולם לא גרמה לי להרגיש כישלון. "כן, הזיכרון צץ."

"היא הייתה טרוריסטית פדגוגית," אומרת כל. "אני עדיין חושבת עליה בכל פעם שאני שוכחת לעמוד זקוף."

אני מוחאת שתי מחיאות כף חדות ומהירות כמו שגברת מייקלס נהגה לעשות כשתפסה אותנו נמרחים על ספסלי ההגבהה, ובל צוחקת שוב ואז מניחה רגל על הרצפה לעצור את תנועת כיסא הנדנדה בעיניים בורקות מהתרגשות.

"אני לא מאמינה," היא אומרת. "זה הזכיר לי. יש לי משהו להראות לך!"

עוד חדר שכבר נפרק כולו וסודר להפליא? אני חושבת.

בא לי להתכנס כמו צב בתוך האוברול שלי על המחשבה הארסית החולפת. בעשרים השנים שאנחנו חברות, מעולם לא הרגשתי כך כלפי כל – חסרת סבלנות, נוטרת טינה, קרובה באופן מסוכן לקנאה. ועברנו שינויים יותר גדולים בחיים מזה, ותקופות בהן ההבדלים בין המצב בו היינו היו בולטים יותר. בפעם הראשונה שנסעתי מג'ורג'טאון לבקר אותה בקולג', חילקתי את הזמן בין עבודה במשמרות בוקר כקופאית

בפוד-ליון ומשמרות ערב בדיינר בכלו סטון. קצת חששתי, בזמן שנהגתי אליה בכביש I-95 הפקוק, אם זה ייצור מתיחות בינינו, ואם הקולג' כבר הספיק לשנות את כל במידה כזאת שכבר לא נתאים יותר כמו שהתאמנו בכל שנות חברותנו.

אבל זה לא מה שקרה, ההתאמה בינינו הייתה מושלמת כמו תמיד. חיבוק גדול על המדרכה מחוץ למעונות שלה וצווחות אושר על האיחוד מחדש. יצאנו להליכות בקמפוס, הלכנו למסיבות עם מוזיקה רמה וכוסות חד-פעמיות אדומות, ישנו ביחד במיטת קומתיים, התפטמנו בארוחת בוקר שמנונית בקפיטריה. אני ספגתי את אוירת הלימודים באוניברסיטה שלה בלי שמץ תסכול מהדיעה שלעולם לא אזכה לחוויה דומה משלי. ובשנים שעברו מאז – כשעברתי לריצ'מונד למלצר, כשקיבלתי את התפקיד הראשון כעוזרת על סט צילום, ואז כעוזרת אישית, ואז כשהתבססתי במשרה מלאה אצל נדיה בלוס אנג'לס – כל ואני תמיד התאמנו. כל שיחת טלפון או שיחת וידאו, כל מפגש שהצלחנו לארגן בשנים של חברות מרחוק, תמיד התאמנו.

ועמוק בפנים אני יודעת שאנחנו עדיין מתאימות עכשיו. "טוב, בואי נראה," אני אומרת בעליזות, מרימה את עצמי מהרצפה ומהגישה המסריחה. אני עייפה, זה הכול. מבולבלת עדיין מכל השינויים שקרו לאחרונה. יותר מדי זמן מאחורי ההגה, לכד עם עצמי והמחשבות על הריק. אני כן רוצה לראות מה יש לה להראות לי, אפילו אם זה קשור איכשהו למחיאת הכף הכפולה האיומה של גברת מייקלס.

בל מניחה יד על מסעד כיסא הנדנדה, ומחייכת אליי תוך גלגול עיניים, על הכבדות בה היא מרימה את עצמה משיבה. כשהיא עומדת סוף-סוף היא מקדירה פנים בתוגה אל כוס המילקשייק הריקה שלה, ואני ישר נותנת לה את שלי. האמת שהצלחתי לשתות רק רבע ממנו. העובדה שלא יכולתי לשלם עליו הרסה לי את הטעם. זה הפך לשייק-בושה. אני עדיין מרגישה את מגע ידו של אותו זר נאה בקדמת האוברול שלי. בל לוגמת לגימה גדולה ואסירת תודה ואז אומרת, "טוב, בואי איתי." אנחנו הולכות במסדרון אל חדר האורחים, שבל השוויצה בו בסיוור ביסודיות רבה, מאחר שהיא עדיין מקווה שאשנה את דעתי ואישן פה

ולא אצל ההורים שלי. אני כבר עומדת להגיד לה שוב שכן, אני עדיין מתרשמת מהמזון התרפויטי, אבל לא שיניתי את דעתי – *במיזח* מאחר שבל סיפרה לי לא פעם ולא פעמיים מה עשה ההיריון לדחף המיני שלה – אבל היא נעצרת מול דלת החדר שמול חדר האורחים. אם היא תראה לי ארון מצעים מסודר להפליא שגברת מייקלס הייתה מוחאת כף בשבחו ארבע פעמים רצוף, נראה לי שאבכה.

"אל תשפטי אותי," היא אומרת כשידה נחה על הידית, ועוצמת עיניים חזק כשהיא פותחת אותה.

"אהההה," אני מתנשמת לנוכח המראה המקדם את פניי, חדר קטן שכולו עמוס חפצים.

"אני אגיע לזה!" היא מתגוננת. אבל אני כבר נכנסתי פנימה לתוך מעין מעבר מרכזי שמשני עבריו ערמות מאולתרות: כמה ארגזי קרטון, כמה מכלי פלסטיק, וגם – אני מתאפקת בכל הכוח לא להניף אגרוף בניצחון – כמה שקיות אשפה.

"טוב!" אני אומרת בחיוך רחב. "אני לא יודעת איך זה קשור לגברת מייקלס, אבל עשית אותי מאושרת."

היא נושפת בביטול ומזיזה אותי הצידה עם המרפק כדי לקחת את אחד ממכלי הפלסטיק. סרט הדבקה מודבק עליו מלמעלה, ואני מזהה את כתב היד של אימא שלה: *אנאבל, שנות העשרה*.

אני מתקרבת אל בל, עצבות ממלאת את חזי. אימא של בל נפטרה לפני שנתיים מסרטן אגרסיבי ואלים שקיפד את חייה חודשים ספורים מרגע האבחון. נדיה נתנה לי שלושה שבועות חופש כדי לנסוע לווינגטון הבירה, שם בילתה אימא של בל את ימיה האחרונים בהוספיס.

"כל הדברים האלה היו באחסון מאז אימא," היא אומרת בקול ענייני, אבל אני שומעת בו את העצב, ומתקרבת עוד יותר כדי שתוכל להשעין עליי קצת ממשקלה. "אבל מאחר שיש לנו כל כך הרבה מקום עכשיו..."

"לגמרי," אני אומרת.

היא נושמת עמוק ומניחה את המילקשייק על ערמה אחרת כדי להרים את המכסה מעל המכל.

"רגע," אני אומרת ומחליפה אותה. אני מורידה את המכל לרצפה,

ומציבה מולו מכל יציב אחר כדי שבל תשב עליו. זה נראה ממש לא נוח, ואני מציינת לעצמי בזמן שאני מתיישבת בישיבה מזרחית על השטיח שנצטרך לזוז בקרוב.

"תראי את זה," היא אומרת, מרימה ופורשת את הסוּטשירט המקופל בראש הערמה. הצבע ירוק כהה, צבע התלבושת של בית הספר התיכון שלנו, ועל חזיתו כתוב באותיות לבנות גדולות האריס קאונטי לוגֶהֶדס. גם בלי שתראה לי את צידו האחורי, אני יודעת שעל הגב מתנוסס צב מצויר בצורה נוראית. יש לי איפשהו בדיוק סוּטשירט כזה, שכולנו קיבלנו ביום הראשון של כיתה ט'. בזמנו זה היה עניין רציני, מעין טקס חניכה – אם למדת בתיכון המחוזי לא היית יותר סתם ילד מדרנטוויל. למדת בתיכון עם ילדים מאייברליי, בלו סטון, סוטס מיל. הגעת לליגה של הגדולים.

בל משחילה פנימה ראש, מעבירה את הקוקו ומותחת אותו על כרסה. "עדיין עולה," היא אומרת, ואני כמובן לא מתווכחת. "יוווו, יש פה מלא דברים!"

היא חופרת בהתרגשות, בעוד שאני ניגשת לזה בזהירות וחשש. כמובן שברור לי שיש בפנים הררי זיכרונות טובים, מזכרות מכל הכיף שבל ואני עשינו באותן שנים. אבל אני עדיין קרובה מדי למה שקרה ב'ניקל', לתזכורת לכך שבנפרד מבל, הייתי אסון מהלך בתיכון – קצת התנהגות גרועה, הרבה ציונים גרועים, אפס שאיפות או תוכניות לעתיד. מה שאת רוצה לעשות, מהדהד קולה של נדיה, ומתלכד איכשהו עם כל מורה ויועצת בית ספר שהציקו לי עם שאלות לגבי קולג', לימוד מקצוע, אולי אפילו צבא.

מעולם לא הצלחתי לדמיין את עצמי עושה את הדברים האלה. למזלי, אני זוכה לארכה כשהדבר הראשון שמעלה ידי הוא סרט לבן דהוי מחומר סינתטי – מזכרת מהכתרתה של כל במסיבת הבוגרים בשנת הסיום שלנו. נצנצים ירוקים דוקרניים נדבקים לידיי כשאני רוכנת מעל המכל מעבירה את הסרט מעל לראשה, ופורצת בצחוק כשהיא מסדרת אותו סביבה בגדרנות.

"הייתי צריכה לזכות," היא אומרת, ואני צוללת שוב פנימה, תוהה

אם אמצא איפשהו בפנים את כתר הניחומים מבריסטול שהכנתי לה עם אימא שלי למחרת, אבל מוצאת במקום תמונה שלנו, עדיין במסגרת שנמכרה על ידי ועד ההורים בטקס הענקת התעודות – צבעונית מדי ועבה, עם שנת הסיום שלנו למעלה ושורת צבי ים מצוירים באקריליק מתנפח למטה.

אנחנו בגלימות הסיום הירוקות שלנו, עיטור ההצטיינות של כל משתלשל בינינו, הכובעים הורדו, זרועותינו חובקות זו את זו ולחינו צמודות, ואנחנו מחייכות מאוזן לאוזן. אנחנו נראות מאושרות, חוגגות בצוותא. אבל כשאני מסתכלת מקרוב, אני רואה עוד משהו בעיני – פחד מהסיום, מהאי־ודאות.

אותו מבט שאני רואה במראה כבר שבועות.
 "אוי. אלוהים," קוטעת בל את הרהורי. אני נושאת מבט ורואה אותה פעורת עיניים מול מחברת הפתוחה בחיקה. "אוי. אלווהים," היא אומרת שוב ואני רוכנת להציץ.

"מה –"

אבל ברגע שאני מתקרבת השאלה נקטעת, כי אני יודעת מה זה. לא חשבתי על זה שנים, אבל איכשהו, אני אזהה את זה בכל מקום.

בל צווחת בהתרגשות. "יומן החברות שלנו!"
 "אוי אלוהים," אני חוזרת אחריה בשקט ולוקחת אותה מחיקה של בל בלי לחשוב, מחזיקה בה במעין יראת כבוד מוזרה בזמן שהזיכרונות מציפים אותי. הקדשתי יותר זמן למחברת הזאת בגיל שלוש-עשרה מאשר לכל שיעורי הבית שקיבלתי בחמש השנים שאחרי. כמה אהבתי את המחברת הזאת. אהבתי לכתוב את היומן הזה.

"תראי את כתב היד שלך!" אומרת בל, ואני מעבירה מבט על האותיות המסולסלות שדחסתי עד לקצה שוליו של כל עמוד בדיו בצבעי רווד וסגול. כשאני מדלגת כמה דפים קדימה אני מוצאת קטע שכתבה בל, קצר ומסודר יותר ובעט כדורי כחול סטנדרטי, אותו עט ששימש אותה לשיעורי הבית. בל כנראה חושבת שכתב היד שלי השתנה עם השנים, אך האמת שהוא עדיין נראה די אותו דבר.

"אני לא מאמינה שיש לך אותה עדיין," אני אומרת תוך כדי עלעול,

בקושי קולטת מה כתוב שם. ולמרות זאת, הראש שלי מלא בסיפורים האלה, בתסריטים שבל ואני כתבנו בהתלהבות כמעט תזזיתית. התחלנו באמצע כיתה ח', כשלא הפסקנו לחשוב ללא הרף מה מצפה לנו בתיכון. סיפור אחרי סיפור של מה שנעשה אחרי שנגיע לשם, נחצה את הסף הנכסף לבגרות ונהפוך לבנות עשרה אמיתיות.

"לא היה לי מושג," היא אומרת ונשענת לפנים בסרבול. אני מניחה את המחברת על צידה מעל שלל החפצים שעדיין במכל כדי ששתינו נוכל להסתכל.

"תראי את זה," אני מצביעה על אחד הסיפורים שלה. "סיפור שלם על איך את מקבלת מכונית פתוחה בצבע תכלת ליום הולדתך השישה-עשר."

בל פולטת נחרת גיחוך. "בדיוני בהחלט," היא אומרת. "הקורולה הישנה שלי בטח סבלה מתסמונת המתחזה."

היא הופכת דף ואני ישר מסמיקה למראה הלבבות הענקיים שמקשטים את השוליים. נשף הסיום עם אוון פאנינג, כתוב בחלק העליון, וגם הפכתי את האות פ' ללב.

"ג'ורג'יייי," צווחת בל בקנטור. אולי כנקמה על השמחה שהפגנתי למראה מחסן הבושה הסודי שלה. "היית דלוקה חזק על אוון פאנינג!" אני רוטנת במבוכה. באמת הייתי דלוקה עליו חזק, וזה נמשך הרבה יותר מדי זמן, בהתחשב בכך שהוא בקושי היה מודע לקיומי. אוון פאנינג היה מבוגר מאיתנו בשנה, עלם חמד מאייברליי שמשפחתו הייתה הבעלים של המלון על שפת המים שם. פגשתי אותו פעם אחת בקיץ לפני שבל ואני התחלנו את היומן, כשנסחבתי עם אבא שלי לעבודה שהייתה לו במלון. במהלך ההיכרות בינינו שנמשכה בטח פחות משתי דקות ("זאתי פה זאת הבת שלי ג'ורג'י, קיצור לג'ורג'י," התלוצץ אבא), אני די ננעלתי על פניו הנאות של אוון ונימוסיו הטובים כהוכחה לכך שהוא יהווה בן-זוג מושלם בתיכון. כל המחברת מלאה בשמו.

"מעניין מה קרה איתו," אני אומרת וממשיכה לעלעל בדפים, אבל האמת שזה לא מעניין אותי. מה שדווקא כן מעניין אותי זה מה קרה

איתי, כי אני בקושי מסוגלת להאמין למראה עיניי. זה בדיוק ההיפך מריקנות, מוח המתבגרת הצעירה שלי עלה על גדותיו מרוב רעיונות לגבי העתיד שלי. נכון, מדובר בקנה מידה קטן, שלל דמיונות נעורים שניזונו ממסורות מקומיות ופעילויות שנשאבו מסרטים וטלוויזיה – היום בו נקפוץ מהמזח בבאָרְדז נק, קניות בסוטס מיל, סיידר אלכוהולי וסרטי אימה – אבל העניין הוא שמדובר בעתיד.

עתיד שכתבתי לעצמי.

כפות ידיי מזיעות והפנים בווערות. אני לא מסוגלת להסתכל על כל, כי ברור לי שאני מגיבה בצורה הרבה יותר-מדי רצינית למה שאמור להיות קופסה כיפית של נוסטלגיה מטופשת. משום מה אני חשה צורך עז להיות לבד עם התגלית הזו.

אני שומעת דלת נפתחת ונסגרת למטה, וכאילו מתוך רפלקס אוטומטי מגיל שלוש-עשרה, אני מייד סוגרת בחבטה את המחברת.

"בל?" נשמע קולו העמוק של הארי, והיא עונה בהתרגשות, "פה

למעלה!"

אני לוקחת את המחברת לחיקי ומייד צוללת חזרה למכל ומזיזה בתוכו דברים בפראות. הנה הוא, אני חושבת ושולפת את כתר הנייר המקופל. "הנה," אני משיבה לו את צורתו כמיטב יכולתי ומושיטה לבל. "שימי גם את זה."

היא צוחקת ונענית, והעיגול הוורוד-דהוי נח מעוקם על ראשה. היא קמה ומסתובבת אל הדלת בדיוק כשהארי מוצא אותנו, ופניו מאירות בחיוך ברגע שהוא רואה אותה.

"הנה את," הוא אומר ונועץ בה מבט, כאילו אשתו בסוּוט־שירט שקטן עליה וסרט מעוטר נצנצים ממסיבת הבוגרים היא הדבר הנפלא ביותר שראה מעודו. הנרי יון הוא נסיך אמיתי, האדם הכי טוב שיכולתי לדמיין שחברתי הטובה תתחתן איתו, ואני אוהבת אותו כמו אח.

"היי, הארי," אני אומרת ממקומי על הרצפה, והחיוך שלו משתנה למעני לידדותי ומוכר. הוא ניגש אליי ורוכן להיענות לידיי המושטות לחיבוק. יש לו ריח של בושם יוקרתי, אבל לא יותר מדי, וגם של מה-שזה-לא-יהיה המשמש אותו כדי לסרק את שיערו השחור והסמיך אחורה

מהמצח. אבל גם מזה לא יותר מדי. להארי תמיד יש ריח כאילו הוא הלך לאיזה בית ספר יוקרתי ללמוד איך להיות גבר מתוחכם ביותר. הוא למד בסטנפורד, אבל אני די בטוחה שהם לא מלמדים אותך שם איך לענוד חפתים כאילו זה הדבר הכי טבעי בעולם. "ג'ורג'י", הוא מחבק אותי קלות. "אני שמח שהגעת בשלום. אני שמח שיכולת לבוא."

הוא מזדקף ונעמד ליד בל, מניח זרוע על כתפה ונוגע קלות בסרט המתוח סביב כרסה. "מלכת מסיבת הבוגרים, אה?" "נתקלנו במכרה זהב," אומרת בל ומצביעה על המכל. "ג'ורג'י בדיוק הסתכלה ב –"

"הבית מהמם," אני פולטת בניסיון לקטוע אותה, כי אותו רצון נואש לפרטיות לא מרפה. אני לא רוצה לדבר על היומן, עדיין. אני רוצה לעבור על כולו, אני רוצה לנתח אותו, אני רוצה להתפלש בכל כולו.

"בל עשתה הכול," הוא אומר, והיא מתרוממת על בהונותיה כדי לתת לו נשיקה בלחי. לרגע הם בעולם פרטי וחרישי משלהם, הוא נוגע לה בכטן ושואל בשקט איך היא מרגישה. היא מניחה יד על שלו וממלמלת מענה שאני לא שומעת, חוץ מהמילה אבא, שאני מקווה שקשורה לתינוקת ולא לדחף המיני הזה שהיא כל הזמן מדברת עליו. אני מנצלת את הזמן להסתיר את היומן עמוק יותר בחיקי. הייתי דוחפת אותו לתוך האוכרול אם הייתי חושבת שיש סיכוי שבל והארי לא יתפסו אותי עושה את זה.

"ניסיתי לשכנע אותה לישון אצלנו," קולה של בל שב לעוצמתו הרגילה, והארי נושא אליי מבט.

"נשמח מאוד לארח אותך," הוא אומר. "לא תזיק לך קצת מנוחה." בל מהנהנת. "פינוקים," היא אומרת. "זמן לעשות חושבים." נחמד, ברור שזה נחמד, אבל גם מבין כמעט ברמת גברת מייקלס/חובעל-מילקשייק. הרעיון שבאתי לכאן במטרה לעזור כבר מזמן חלף עם הרוח, ובל והארי עומדים מולי כמו צוות הבה-נעזר-לג'ורג'י. תחינותיה של בל שאבוא בחודש שעבר נראות לי פתאום כמו מזימה

שהייתי צריכה לקלוט – ניסיון להוציא אותי מלוס אנג'לס בעקבות השינוי הבלתי צפוי בנסיבות חיי שם. פתאום לא האפשרות של רעשי סקס מוציאה לי את החשק לישון בחדר האורחים, אלא המחשבה שאני פרויקט שלקחו על עצמם שני האנשים המאוד מצליחים האלה שכבר פרקו את רוב הבית החדש שלהם ובטח דיברו עליי מדי פעם תוך כדי, ותהו מה אעשה עכשיו, כשאני לא עובדת יותר בשביל נדיה. ברור לי שזמן למחשבה אומר בעצם זמן למחשבה מה הלאה, ואף כי בקושי עברה שעה מאז שהבטחתי לעצמי בדיוק את זה, אני קולטת שלעשות את זה כי משהו אחר לחץ עליי – נדיה, בל – לא נראה לי בכלל.

היומן ממש בוער בחיקי.

אני מנענעת בראשי ומקווה שהחיוך שלי נראה אסיר תודה. "כמו שכבר אמרתי, בל. הבטחתי לאימא ואבא שלי שאגור אצלם. הם רוצים שאטפל בצמחים שלהם כשהם לא פה."

התירוץ הזה היה כנראה נשמע עלוב לכל אחד אחר, אבל ההורים שלי מאוד משקיעים בצמחים שלהם. כבר היה להם טיול ארוך מתוכנן כשהודעתי להם שאני מגיעה, והצלחתי לשכנע אותם לא לשנות תוכניות בכך שהצגתי את בואי לשמור להם על הבית כצירוף מקרים ממוזל. ההורים שלי גם מאוד בקטע של צירופי מקרים ממוזלים.

"אבל תבואי", אומרת בל. "כל יום?"

"ברור", אני מבטיחה, ומניפה יד לכיוון הארגזים. "בטח ייקח לנו

מלא זמן לעבור על כל זה."

היא מהנהנת ומבטה נודד לרגע אל המחברת, וכשהיא מסתכלת עליי שוב אני מנסה לשרר לה משהו בלי מילים, מנסה לתעל את כל השנים שאנחנו מכירות, את הקרבה העצומה בינינו, כדי להעביר לה מסר לגבי התגלית הלא צפויה, ואיך אני צריכה לשמור אותה לעצמי כרגע. הבטחתי לעצמי משהו, אני מנסה לומר. ואני חושבת שהיומן הזה קשור לזה איכשהו.

אין סיכוי שהיא מבינה הכול, אבל היא מבינה משהו. היא מבינה שאני לוקחת את המחברת הזאת איתי כשאני הולכת, ומבינה שאני

בהחלט לא רוצה לדבר על זה עדיין. היא מבינה שצוות הבה-נעזור-
לג'ורג'י צריך לתאם ציפיות לטווח הקרוב.
"תישארי לפחות לארוחת ערב?" היא שואלת, ואני מחייכת בהקלה –
אנחנו עדיין מתאימות.
עם ארוחת ערב אני יכולה להתמודד.
"בוודאי."

פרק 3

ג'ורג'

כמה שעות לאחר מכן אני נוסעת משם, רואה את כל והארי במראה האחורית שלי, ניצבים על המרפסת חבוקים ומנופפים לי לשלום עד שהם נעלמים מעיניי. אני מצפצפת ומוציאה יד מהחלון לנסות לשדר בעזרת התנועה הקלילה שאני הכי בסדר, אבל למרות ארוחת הערב המרשימה ביותר – הארי צלה דג ותפוחי אדמה – לא ממש הצלחתי לאכול. הבטן שלי התהפכה מרוב ציפייה פזורת־דעת מרגע שהחזקתי את היומן בידיי. לאורך כל הבישול, האכילה והניקיונות אחר כך, הצלחתי למקד רק רבע מהמוח שלי בשיחה – שוב דיבורים על השדרוג שעוברת דרנטוויל (עדיין חסרות מסעדות), דיונים על המשא ומתן המתוח שמנהל הארי עם חברת התכנון הפיננסי שלו לגבי השילוב בין עבודה מהבית למשרד (סיוט!), הרבה דיבורים על מצבה של תוכנית הלידה (מתקדמת, אך טרם הושלמה). בשלב מסוים נוצר בי הרושם שבל הצליחה איכשהו להעביר להארי מסר חשאי והזהירה אותו לא להתקרב בשיחה לנושא נדיה או לוס אנג'לס באופן

כללי, ואכן הייתי אסירת תודה לה על זה, אבל זה רק הגביר בי את הרצון להיות קצת לבר.

עוד לפני שאני מגיעה לכביש הראשי אני כבר פותחת חזרה את כל החלונות לתת לאוויר הערב החמים לנפח חזרה את השיער שלי, נהנית מהידיעה שאני לא צריכה יותר לעשות הצגות לאף אחד הערב. המחברת נחה במושב הנוסע לידי, ואני כבר יודעת שאני הולכת לבלות את השעות הקרובות בקריאה בה. התחושה שקיבלתי בחדר הבלגן של בל לא התערערה. אם כבר, היא רק התעצמה: היומן הזה צופן בחובו את התשובה שאני מחפשת.

הנסיעה לבית הוריי מוכרת בצורה מוזרה, מוכרת יותר מרוב נופי דרנטוויל שראיתי היום, ומגיע אותי לעשות את דרכי בצד הזה של העיר, בו השינוי בולט פחות. אני מתרחקת מגדת הנהר ומתקרבת לשטחים המיוערים בצפיפות בצידה הצפון-מזרחי של העיר, רואה תיבות דואר חלודות שאני מזהה ושלט רחוב עקום המורה לי **עצור בשביל פירות טריים מהחוה**, שאומר שמשפחת טלבוט משתמשת באותו כלי פרסום ששימש אותם מאז שקיבלו לידיהם את המקום כשהייתי בת שתים-עשרה. לא אסטרטגיה עסקית מוצלחת במיוחד, אלא אם כן היית בסוד העניינים, וידעת שאתה יכול גם **לעצור בשביל עשבים ירוקים**, והייתי אומרת שמספר לא מבוטל של תושבי המקום – כולל ההורים שלי – עשו את זה באופן קבוע. בשנה שעברה אבא שלי סיפר לי שמשפחת טלבוט הפכה את הגידול לחוקי, בעקבות השינוי בחוקי המדינה, אבל אני מנחשת שהמחוז עצמו פחות מתירני לגבי שילוט המפרסם את העניין.

אחרי קילומטר וחצי נוספים אני מגיעה לפניה הנראית-בקושי לדרך המובילה אל בית הוריי, שבמבט ראשון לא נראית כמו דרך המובילה למקום כלשהו, אלא יותר כמו שביל עפר וחצץ בין העצים. כשגדלתי התביישתי בזה, בכניסה הפראית והנסתרת הזאת לבית שלנו, היפוכן הגמור של הכניסות המסודרות עם הדשא המטופח שהובילו לבתיים של ילדים אחרים, כאלה שגרו קרוב יותר למרכז העיר. ככל שהתבגרתי זה הפריע לי פחות, כשהבנתי בהדרגה שההורים שלי פשוט לא צייתו

לאותם חוקים כמו כל השאר – בטח לא לחוקים שמצווים על טיפוח המדשאה – אבל עדיין כמעט לא הזמנתי אליי חברים מלבד בל. היה מעייף מדי להסביר איך לאתר את הפנייה, שלא לדבר על מה שציפה לך אחרי שמצאת אותה.

עכשיו אני רואה הכול מתפרש מולי בכל תפארתו המזורה והקצת משעשעת, אנדרטאות לתחביביהם ומנהגיהם האפויים-למחצה של הוריי. עוד כמה ערוגות מגודרות נוספו בחצר מאז הפעם האחרונה שהייתי כאן, אבל מצבן הבלוי והמעוקם של לוחות העץ מהווה תזכורת לכך שפגשתי את ההורים שלי בעיקר במקומות אחרים בחמש השנים האחרונות – במפגשים שקבענו בערים אחרות, בטיול הארוך בחגים לקליפורניה אליו יצאו בנובמבר האחרון. ועדיין, הערוגות שופעות צמחייה – לא עגבניות או דלעת או עשבי תיבול שהיית מצפה למצוא בערוגות כאלה, אלא פרחי בר שנועדו למשוך דבורים ופרפרים, גבוהים ופראיים ולא זקוקים להרבה השקיה או הדברה. לצד הערוגה הגדולה ביותר ניצב תרנגול מתכת בגובה מטר ושמונים, צבוע בכחול וירוק וצהוב בוהק, עם שלט עץ בעבודת יד סביב צווארו שמכריז: אני אוהב אותך, שילה – גם התרנגול וגם השלט היו מתנה מאבא שלי לאימא שלי במלאות עשרים וחמש שנה לטקס המחויבות הדדית שערכו קצת אחרי שנולדתי. התרנגול – אימא שלי העניקה לו את השם רודני – אינו הפסל היחיד בחצר, רק הכי גדול, וכשאני מיטלטלת בדרך החתחתים המובילה אל הבית, אני רואה כאלה הזכורים לי לצד כאלה שנוספו לאחרונה: פסלים ועצי בקבוקים ופעמוני רוח, צלחות צבעוניות הנעוצות בראש מוטות מתכת ליצירת גינת פרחי פורצלן, בתי ציפורים צבועים ביד ושרשראות תאורה העוטפות את העצים.

בית החווה הקטן עצמו תמיד נראה סתמי בהשוואה לכאוס הקסום של החוץ, ומקריין אנרגיה חזקה של 'גר פה שיפוצניק', בסימני הזנחה המרמזים שהאדם שגר בו לא נוהג להביא עבודה הביתה. הקירות הלבנים זקוקים לשטיפה רצינית, המרזבים מעוקמים, ובאחד החלונות הקדמיים חסר תריס. לא לגמרי קורס ומט ליפול אך בהחלט מפגין

סימני בליה משימוש של שנים, והניגוד לבית שכרצע עזבתי חד כל כך שבא לי לצחוק.

אני מחנה את הפריוס מתחת לגגון החניה המחליד ונאנחת בהקלה מהשיבה הזאת הביתה. לכל אורך הנהיגה מחוף אל חוף, לא הקדשתי מחשבה רבה לעובדה שאני הולכת להיות פה, בבית הזה – חשבתי בעיקר על העבודה הרשמית שכבר אין לי והעבודה הלא-רשמית שחשבתי שאעשה בשביל כל. אבל עכשיו אני פה, ואני שמחה על זה – הבית המבולגן והנסתר מעין מתאים למה שאני מרגישה.

אני מוותרת בינתיים על שקיות האשפה והמזוודות, ולוקחת רק את התיק והמחברת ללילה. אני אומנם שמחה להיות פה, אבל לא יכולה לומר שאני יודעת מה מצפה לי בפנים, מאחר שההורים שלי נודעים כלא צפויים בכל הקשור להתארגנות לקראת נסיעה. אם אימא שלי הרגישה טוב בימים שלפני, היא כנראה סידרה הכול, וידאה שאין כביסה או כלים מלוכלכים, אולי פינתה מהמקרר מצרכים שעלולים להתקלקל. אבל אם היה לה התקף, התהליך היה איטי יותר, פחות לחוץ, משום שהפרקים שלה לא אפשרו לה להתאמץ יותר מדי.

אני נאבקת עם המפתחות בדלת האחורית, מתעלמת מצביטה כשאני פוסחת על השלושה ששימשו אותי בקביעות כשעבדתי עם נדיה – המשרד בברבנק, הבית הראשי וביתן האורחים הקטן שלי. הדלת עדיין נתקעת, במיוחד בלחות הקיצית הזאת, מרוב שכבות צבע שהעמיסו עליה הוריי לאורך השנים וניפחו את העץ יותר מדי. אבל היא צבועה עכשיו בגוון צהוב שמשי ורענן, אותו צבע שהיה לה כשעזבתי בזמנו את הבית, וגם זה סוג של קבלת פנים.

בפנים עומד הריח הרגיל – קטורת וחומר הניקוי של דוקטור ברונר, שההורים שלי משתמשים בו כדי לנקות הכול, מרצפות ועד כלי מיטה – ומסודר בצורה מפתיעה: המטבח אליו נכנסתי נטול כלים, שולחן חדר האוכל שאני רואה ממקומי נטול מלאכות יצירה, כך שאימא שלי כנראה הרגישה ממש מצוין כשהם נסעו. כל העציצים בסלון הקטן – אלוהים, כמה עציצים יש להם – נראים זקופים ומטופלים. ובכל זאת, אני לא ממשיכה עדיין במסדרון אל

שני חדרי השינה, מחשש ששם עתידים העניינים לסטות ממסלולם. במקום זאת אני מנצלת את המצב. ועושה בלגן משלי.

אני מניחה את המחברת על השולחן, מורידה את התרמיל על הרצפה באמצע הסלון ורוכנת לפתוח את הרוכסן. לפני שעזבתי את ביתה של בל דחפתי לכאן את הנייד, מפחדת משירת הסירנה של צלצולי רפאים, ועכשיו אני מוציאה אותו ומניחה עם הפנים למטה – כל הכבוד לי שאני לא מסתכלת בו – ליד המחברת. האוברול שאני לובשת הפך כבד, לח מזיעת יום שלם של נהיגה, ואף כי היה רצוי שאתקלח קודם, הבטן שכבר נרגעה מתחילה להציק לי מרעב. מתחשק לי קצת מזון נחמה לפני שאשטוף מעליי את היום, ואני יודעת מה בא לי ללבוש תוך כדי.

אני מחטטת בתרמיל, מוציאה בגדים שקופלו בחיפזון וכמה תיקי רחצה ומשאירה את כולם על השטיח בזמן שאני ממשיכה לחפש. קרוב לתחתית התיק אני מוצאת נר עטוף במכנסי ריצה קצרים ולמרבה הגיחוך גם שלושה שקיקי תה בתפזורת, שמעידים על החיפזון הכאוטי שבו – אחרי שדחיתי את העניין כמה שיכולתי – ארזתי סוף-סוף את חפציי האישיים הספורים. אבל בסופו של דבר אני מוצאת אותו: חלוק דק בדוגמת פרחים ססגונית שנדיה נתנה לי כשעשתה סדר בארון לפני כמה שנים. יש לו שרוולים נפוחים והוא מגיע עד לרצפה עם שובל קצר מאחור, וגורם לי להרגיש כאילו אני באופרת סבון. מסוג החלוקים שאת לובשת כשפיתרו אותך והמורה שלך לשעבר חושבת שאת פתטית, וגם החברה הכי טובה שלך אולי חושבת ככה. מסוג החלוקים שאת לובשת כשאת מתכוונת לאכול חטיפים ולקרוא יומן של פנטזיות נעורים שלך. חלוק שאומר *זוקר*.

אני פותחת את תפסי האוברול ונותנת לו ליפול לרצפה, יוצאת מתוכו בסרבול ומבצעת במקביל פעולה המאפיינת נשים מותשות בכל העולם – מורידה חזייה בלי להוריד את החולצה. אחרי שאני שולפת אותה דרך חור הזרוע של הגופייה, אני זורקת אותה על הספה הישנה המרוטה, ומסתכלת עליה בסלידה שמגיעה לכל החזיות באשר הן אחרי

יום ארוך וחם. ואז מגיע תור חלוק אופרת הסבון. הוא מקומט בצורה מזעזעת אחרי שהיה מגולגל ודחוס בתיק, אבל באורח פלא עדיין קריר וחלק למגע על עורי, וטוב שכך כי ההורים שלי לא מאמינים במיזוג אוויר. אני לא טורחת לקשור אותו סביב המותניים, ורק פותחת כמה חלונות ופוסעת לי בקלילות חזרה למטבח בדשים מתנופפים ושובל נגרר – באצילות? בעליבות? – מאחוריי.

אני נערכת נפשית להיצע דל או מקולקל במקרר, אבל מופתעת לגלות קרטון ביצים ובקבוק חלב טרי. אצטרך לוודא בעזרת מבחן רחרוח אחר כך, אבל בכל מקרה זה לא מה שחיפשתי. אני יודעת על מה אני יכולה לסמוך בבית הזה – חייבת להיות צנצנת חמאת בוטנים טבעית בדלת המקרר (יש!), ובמקפיא אני עתידה למצוא (אכן) כיכר מהלחם נטול הגלוטן האהוב על אימא שלי. מהמזווה אני לוקחת צנצנת דבש וחפיסת צימוקים, ותוך חמש דקות הכנתי לי טוסט מרוח בכמות מופרזת לחלוטין של תערובת חמאת בוטנים וריבה, עם צימוקים וקורט מלח ים מלמעלה. השארתי פירוורים על הדלפק, וגם את הסכין המרוחה בחמאת בוטנים, אבל פשוט לא אכפת לי. זה הכול חלק מהתוכנית הערב, כשהתוכנית היא שאני בחלוק, אוכלת את הטוסט הזה, ומגלה אם זו רק משאלת לב לחשוב שהיומן הזה יספק לי תשובה.

ובהתחלה, אני מודה – אכן נראה שמדובר במשאלת לב. כמו כן נראה שבצעירותי התקשיתי עם האבחנה בין אם ועם, כך שלא יהיה קל לדלות את התשובות. בנוסף, יש עודף מוגזם של אוון פאנינג (כל פ' היא לב. למה? ג'ורג', למה?) אותו מיקמתי במספר מביך של תסריטים, כולל אחד בו אני מפריחה אליו נשיקה מהיציע לפני משחק פוטבול לאחל לו בהצלחה (שני עמודים שלמים כאלה!).

ובל נשכח את עצם העובדה שהשקעתי כל כך הרבה ביומן. שבעים אחוזים מהמחברת מלאים בכתב היד שלי, באופן שכנראה מאשש כל דעה שלילית שגברת מייקלס בוודאי חשבה עליי היום. אם הייתי משקיעה בלימודים אפילו חצי מהמאמץ שהשקעתי ביומן הזה, כנראה לא הייתי היום בת עשרים ושמונה שיושבת על הספה

בבית הוריה לבושה בתחתונים, גופייה מוכתמת וחלוק אופרת סבון מיר שנייה.

אלא שבשלב מסוים... טוב, בשלב מסוים אני מתרגלת לדקרוק המרושל, להידלקות חסרת המנוח, לנחישות הצרופה שהפגנתי כלפי הדבר הזה, ומתחילה לקרוא, לקרוא כאמת, באותו זוג עיניים ואותה תקווה מניצה וסקרנית שהרגשתי כשראיתי לראשונה את המחברת אצל בל. נכון, היומן הוא פנטזיה, אבל גם מלא במה שנראה לי, כתלמידת כיתה ח', כתוכניות סבירות לחלוטין לשנים שציפו לכל ולי. בזמנו לא הייתי דק טיפוס שמאלתר בשליפה מהמותן. הייתי גם טיפוס שהיו לו תוכניות. תכננתי שעבודת הקיץ הראשונה שלי תהיה במלון של משפחת פאנינג באייברליי. תכננתי שבל ואני נקפוץ מהמזח בכאָרְדוֹ נָק בסוף השבוע שלפני היום הראשון ללימודים, עם משאלות רשומות לשנה הקרבה, לפי המסורת המקומית, בטוש על זרועותינו. תכננתי לקנות בגדים בבוטיקים האופנתיים לתיירים בסוטס מיל, תכננתי להשתכר בפעם הראשונה עם בל: בקבוקים של סיידר אלכוהולי ולצפות בסרטי אימה מהסוג שההורים שלי ואימא שלה לא הרשו לנו לראות. תכננתי ללכת לנשף הסיום. תכננתי לבלות את ערבי שישי בריקודים ב'בַּנְד'. תכננתי לרסס את ראשי התיבות שלי על הסלע הגדול מחוץ לאצטדיון הפוטבול של התיכון.

אין בזה שום דבר ריקני.

מה קרה לילדה הזאת? אני חושבת, מעבירה אצבעות על השורות הכתובות.

אני יכולה להאשים בזה את נדיה, אולי – הקצב שלה והאופן בו עבדה גרמו לכך שהתוכניות היחידות שיכולתי לערוך, העתיד היחיד שיכולתי לדמיין, נסב סביב הניסיון לשפר את חייה. כל עוזר אישי שאני מכירה בלוס אנג'לס עבד קשה, חלקם עד לרמה של שחיקה מוחלטת ואף גרוע מזה – אימוץ הרגלים מסוכנים כדי להישאר דרוכים כל היום ואל תוך הלילה. אבל אני גם יודעת שהרבה מהם ספגו את מנהגיו של האדם שבכילו עבדו – לקום באותה שעה, היכרות עם שעות מועדפות ומקומות מועדפים לאכול בהם, הקפצות ואיסופים

מאותם ספקי שירותים כל שבוע, אמצעי תחבורה מועדף וכולי. אבל נדיה הייתה הוריקן – היצירתיות שלה הייתה עמוקה ובלתי נדלית, ופעפעה לכל החלטה שקיבלה. לפעמים היא רצתה שאזמין טיסות לשעת בוקר מוקדמת, לפעמים לאמצע היום. היא אהבה לנסות מקומות חדשים לאכול בהם, עברה שלבים של יוגה ומיצים השכם בבוקר, ושלבים בהם הייתה ישנה עד אחת-עשרה ומסרבת לאכול עד ארבע אחר הצוהריים. עם נדיה מעולם לא טרחתי לחשוב מה ילד יום או אפילו מה תלד השעה הבאה. העתיד שראיתי לעצמי היה עם הטלפון ביד בכל שעות הערות נכונה להוציא לפועל כל מה שביקשה ממני.

בובה על חוט מרצון.

אבל הבעיה היא, שאני יודעת שאני לא יכולה להאשים את נדיה. היא שכרה אותי משום שהייתי מתאימה לעמוד בהוריקנים מסוגה, ובנתי לעצמי שם של מישהי שלא מאפשרת לכאוס לערער אותה. למדתי את זה לראשונה בשדה הקרב של המסעדות, שכללתי את הכישורים בעבודות הראשונות באתרי צילום, והתמקצעתי בתפקיד הראשון שלי כעוזרת אישית במשרה מלאה, עבודה זמנית לחצי שנה אצל במאי צרפתי שהגיע ללוס אנג'לס לפגישות. אני לא דיברתי צרפתית והוא בקושי דיבר אנגלית, ובכל זאת הופעתי כל יום וגרמתי לדברים לקרות. הייתי מקבלת את הטקסטים שתירגם בגוגל וניגשת לעבודה. הזמנת ארוחות, איסוף הניקוי היבש. קביעת עיסויים. החלפת טלפונים ניידים שנפלו לאמבטיה. שליחת מתנות המעידות על תשומת לב לחברה שלו. כשחזר לפריז הוא בכה כשנפרד ממני. אני עדיין מקבלת ממנו מדי פעם אימייל רנדומלי ששואל לשלומי.

ולפני כל זה? לפני כל זה, היה הבית הזה, עם המרזבים שלו שעוד יתוקנו ביום מן הימים, עם האווירה של אולי-ננקה-לפני-נסיעה ואולי-לא. לפני זה היה בית הספר התיכון של מחוז האריס, שם, כדי להוריד את המורים מהגב שלי, אמרתי דברים כמו *אולי אהיה דיילת*, או *אולי אהיה אחות*. אמרתי את הדברים האלה כמו שאמרתי למכרים מזדמנים שהייתי *רוצה לטייל בעולם*, או כמו שאמרתי

לשני החברים הקבועים שהיו לי לאורך השנים, שאולי ארצה ילדים מתישהו. מהשפה ולחוץ, בעיקר כדי להרגיע. כדי לקדם את השיחה במקרה הטוב, או לתקוע אותה במקרה הרע. בלי כוונה אמיתית מאחורי המילים. מאז שאני זוכרת את עצמי, העתיד שלי תמיד נראה לי מעורפל ולא ברור.

אבל שכחתי מהיומן הזה.

אני הופכת כמה עמודים ומגיעה לקטע שכתבתי על המזח בבאזרדז נק, פינה מבודדת בין דרנטוויל ובלו סטון שיצא לה שם קצת מיסטי בקרב הנוער בעיר. אני קוראת אותו שוב, מתרגשת מחדש מהאני האחרת הזאת – האני שראתה דברים בבהירות. כתבתי הכול בכזה פירוט – החל מהבגדים שבל ואני לובשות ועד התחושה ברגע הפגיעה במים המלוחים החמימים מתחת למזח.

זה רעיון כל כך קטן.

אבל מייצג משהו גדול.

לפני שנים, כשגרתי בבית הזה, והסתובבתי לי בעיירה עם בל על סיפו של מה שהיה בזמנו שינוי משמעותי בחיים, כשהיה לי זמן לחלום על סצנות קטנות כאלה של עתיד דמיוני, הייתי מישהי שערכה לעצמה תוכניות. זה נשמע מוזר, קצת נוגד את ההיגיון, אבל עוד לא התקבע בי חוסר היציבות שהפך לסימן ההיכר המאפיין אותי מבחינת האנשים בשבילים עברתי. עוד לא הפכתי למישהי שלא מקדישה מחשבה ליום הבא, לשבוע הבא, לחודש הבא שלי.

אני לא יודעת כמה זמן העברתי בקריאה, אבל מספיק כדי שהשמש כבר כמעט תשקע, וצרצור צרצרים וציקדות יישמע מבחוץ. אפילו לא סיימתי את הטוסט שלי, אבל זה לא משנה. אני שקועה כולי. בשלב מסוים הבנה כמעט מכאיבה מסיטה אותי מדרכי: עם כל העבודה שהשקעתי בתסריטים האלה, את רובם בסופו של דבר לא הגשמת, או לפחות לא כמו שדמיינתי. כנראה היה יקר מדי לקנות בגדים בסוסט מיל, וה'בנדר' נסגר בסופו של דבר לשלוש שנים בגלל שריפה. אין לי מושג למה לא הגענו בסוף לבאזרדז נק, אבל אני יודעת שלא כתבתי משאלה בטוש וקפצתי שם מהמזח. הלכתי לנשף הסיום, אבל כמוכן לא עם אוון

פאנינג. למעשה, הלכתי בלי דייט בכלל, אלא עם חבורת בנות שלא היו להן בני זוג באותו זמן. הפעם הראשונה שניסיתי אלכוהול הייתה בירה שצ'אד פולהקי נתן לי במדורת הסתיו השנתית אצל ההורים שלו, והיה לה טעם של גרביים וחרדה. אימא של בל לא הסירה את החרם שהטילה על סרטי אימה, ולא רציתי לסבך אותה בצרות.

אבל אני לא נותנת לזה להכניס אותי לסרטים. להפך, אני נותנת לזה דווקא להדליק אותי – אני ממש בווערת מהמחשבה שכל כך הרבה דברים לא זכו להתגשם.

זה מעלה בי רעיון.

הרעיון הראשון מזה עידן ועידנים שלא קשור איכשהו למישהו שאני עובדת בשבילו.

אני קמה מהספה עם המחברת ביד ומדפדפת חזרה לעמוד הראשון באצבעות רוטטות מהתרגשות. איך נכבוש את התיכון, כתוב שם, וזה מצחיק וחמוד ומטופש, התוכנית האסטרטגית הכי חסרת חשיבות בהיסטוריה. אבל כשנדיה אמרה לי שזה הזמן שלי לעשות מה שאני רוצה לעשות, כשגברת מייקלס הסתכלה עליי ברחמים יודעי דבר, כשבל הציעה לי זמן לחשוב, הרגשתי בכל פעם את מלוא הכובד של תחושת הריקנות שלי, ואני עדיין מרגישה אותה עכשיו. אני עדיין לא יודעת מה אני רוצה בחיים שלי, לא יודעת אם אני רוצה להמשיך לעוד תפקיד כעוזרת אישית, או לחשוב אם אני יכולה לעשות משהו אחר לגמרי. אני לא יודעת אם אני רוצה משפחה בעתיד או לטייל בעולם לבדי. אני אפילו לא יודעת אם אני רוצה איזושהו שילוב של כל הדברים האלה. אני צריכה זמן להבין את זה, להגשים את ההבטחה שהבטחתי לעצמי בסופר של 'ניקל', ואני צריכה ביטחון להאמין ביכולתי לעשות זאת.

יומן החברות הזה? הוא משרד כזה ביטחון. פעם, לפני שנים, סיפרתי סיפור על עצמי. ואולי אם אוכל להגשים חלק מהסיפור הזה – באזרדו נק, ה'בנר', לא משנה מה – זה יעזור לי להתחיל לכתוב סיפור חדש. אולי אם אבלה את החודשיים הבאים באותה עיירה כמו האדם האהוב עליי, האדם הראשון והיחיד שאי פעם קרא את התוכניות האלה, האדם

שלפעמים צייר פרצופונים מחייכים וסימני קריאה וכתב ואוו מעל היצירה שלי... טוב.

טוב, אולי אוכל סוף-סוף להגשים גרסה כלשהי שלהן. לבצע את התוכניות האלה בזמן שאני מנסה לחשוב על התוכניות הבאות שלי. אני פוסעת על השטיח השחוק והבלוי, עוקפת ערמות חפצים שנפרקו בחופזה מהתיק שלי, ומעלעלת בדפים בקצב מוגבר. אני סופרת רעיונות תוך כדי, ומה שמצחיק זה שאף שהייתי צעירה כשכתבתי את זה, הרבה מהם עדיין קורצים לי היום. הם ברייביצוע וכיפים ומרגיעים, ויעזרו לי להתחמם לקראת דברים גדולים יותר. אצטרך לתמרן קצת כדי לעקוף את כמות המלל העצומה המוקדשת לאוון פאנינג, אבל זה לא נראה מסובך במיוחד, בהתחשב בכך שלא חשבתי עליו מזה קרוב לעשור. אתמקד בחלקים הקשורים אליי, ואל בל ואליי. ואתחיל בעריכת רשימה –

רעש מהדלת האחורית מפריע לי באמצע, חבטה שבהתחלה אני מייחסת לדביבון. מזל שנעלתי את הדלת אחריי, כי חטטני-הזבל הפרוותיים והזודוניים האלה כבר נכנסו הביתה לא פעם ולא פעמיים כשההורים שלי לא טרחו לנעול את הדלת. אבל כשאני שומעת קול שאין לטעות בו של מפתח נכנס למנעול, שומעת את הדלת חורקת ואז נתקעת ואז חורקת שוב, אני פונה חזרה למטבח, שוכחת שאני רק חצי לבושה. אין סיכוי שאלו ההורים שלי, שנכון לאתמול בלילה היו באיזו סדנת היפנוזה בקולורדו. זו יכולה להיות ריקי, שעובדת עם אבא שלי לפעמים ומשגיחה על הבית כשהם לא נמצאים, אבל זו שעה מוזרה בשבילה לבוא.

אני רואה צל – צל גדול – זו מאחורי הווילון השקוף המסתיר את זוגיות הדלת האחורית, ומרגישה נקיפת בהלה ראשונה. דחיפה אחת והדלת נפתחת, ואני עושה את הדבר הראשון שעולה לי בראש, והוא לתפוס את הסכין המרוחה בחמאת בוטנים שהשארתי על הדלפק ולהיערך לעימות.

בהתחלה אני רואה הכול בחלקים – כובע הבייסבול בירוק זית, הג'ינס, חולצת הטריקו המוכתמת. הזקן, וכשהוא זוקף ראש, הפרצוף

שאומר סלידה מוחלטת מכל מה שרואות עיניו, במיוחד האישה שנאלץ לשלם על המילקשייקים שלה היום. אותה תחושת מוכרות מעורפלת שוב מבליחה בי, אבל הפעם יש לי סכין חמאת בוטנים ביד אחת והרבה עמודים של חלומות נעורים בשנייה, ופתאום הכול מתחוויר בצלילות מזעזעת עד גיחוך.

אני מצליחה לחשוב על דבר אחד לומר.

"אווון?"

פרק 4

ליווי

מכל הדברים המחורבנים.

מכל הדברים המחורבנים שאפשר לכנות אותי.

דווקא היום מכל הימים המחורבנים.

אני עומד בפתח הבית בו אני אמור לישון בשבועיים הקרובים ורואה מולי אישה חצי עירומה שכרגע קראה לי בשמו של אחי. היא מחזיקה סכין למריחה ביד אחת ומחברת ישנה בשנייה, וההבעה על פניה היא שילוב של השתאות המומה והפתעה מאושרת. "לא", אני אומר בפשטות, והיא מקמטת מצח ואז כנראה קולטת שני דברים.

קודם כול, שאני באמת לא אח שלי.

ושנית, שהיא לא לובשת מכנסיים.

"אוי אלוהים", היא קוראת, מסתירה את עצמה במחברת ומניפה את הסכין למריחה באוויר, ומאחר שאני המום מהתקרית לא פחות ממנה, אני עושה משהו מגוחך באותה מידה.

אני מפנה לה גב, ואז, ליתר ביטחון, מרים ידיים באוויר בתנועת כניעה שעדיין, גם אחרי כל כך הרבה שנים, מוכרת באופן מביש. "לא ראיתי כלום," אני אומר, וזה פחות או יותר נכון. ראיתי מספיק כדי לדעת שזאת האישה מ'ניקל' הבוקר, שיש לה רגליים שלא נגמרות, וטעם די מפוקפק בכגדי בית, אם לשפוט לפי החלוק הזה.

"אוי אלוהים," אני שומע אותה אומרת שוב, יותר מהר הפעם, ואני פותח את הפה בכוונה לומר משהו – משהו שימנע מהאישה הזאת שבבירור תפסתי לא מוכנה להשליך סכין למריחה על הגב שלי – אבל לפני שאני מספיק להוציא חצי מילה, אני שומע את השקשוק הקצוב המהיר של קולר הכלב שלי, ואת האושר המתנשף והלא מרוסן המתלווה אליו. אני מרים יד לעצור את השלב הבא באסון, אבל ההפתעה האטה לי את הרפלקסים, או שאני דרוך לפגיעת הסכין הקטנה, והאנק חולף על פניי בטיסה, מערער לי קלות את שווי המשקל, ופורץ בזינוק מפתח הדלת האחורית לתוך המטבח, שם בטח ניצבת עדיין האישה נטולת המכנסיים וההמומה מן הסתם.

"הוא חברותי," אני אומר, בקול קצת רם מדי וקצת חד מדי, ופחד צולל לי בבטן מהמחשבה שיקרה משהו להאנק – האנק המגודל והחסון שמרבים לטעות בו, שגם אחרי שלוש שנים איתי עדיין סובל מנזק עצבי קל מפגיעות שספג במקום בו היה לפני שהגיע לבית המחסה לחיות – בכל הבלגן הזה. אני מסתיר את העיניים מתוך כבוד למצבה הבלתי לבוש של האישה ומסתובב חזרה אל הדלת. "בבקשה אל –"

אבל משתתק לשמע ה"הוורו" החרישי שלה, וטיפפת כפותיו הנרגשות של האנק על אריחי הרצפה, שגורמת לי להבין שלפחות מבחינת הכלב שלי, הכול טוב. אולי הייתי מרגיש יותר הקלה אם לא הייתי עומד בפתח כשידי מסתירה את עיניי ותוהה מה לעזאזל קרה מאז הפעם האחרונה שדיברתי עם פול מולקהי, שהבטיח לי בית ריק.

אני מכחכח בגרוני, אבל לא נראה לי שהיא שומעת אותי על רקע נשיפות האושר של האנק.

"מכנסיים!" היא קוראת אחרי רגע, כאילו רק עכשיו עלו בדעתה

חסרונם ונוכחותי, ואני אומר, "אני חבר של פול", לפני שהיא תספיק להיזכר גם באפשרות של הטלת הסכין.

"לך אחורה," היא פוקדת, וכן – השילוב של הטעות בזיהוי וההלם וקסמו של האנק מתחילים לפוג, אני מרגיש. אני משאיר את היד במקומה ועוצם עיניים חזק ליתר ביטחון, אבל יש לי תחושה שהיא מחזיקה עדיין באותה סכין למריחה. העבר שלי אולי מפוקפק משהו, אבל מעולם לא נהגתי לפלוש לבתים, ובטח שמעולם לא הפחדתי מישהי ככה. אני עושה בדיוק מה שאמרה ולוקח צעד אחורה. משב רוח מכה בי כשהדלת נטרקת לי בפרצוף, ונגעלת בקול נקישה מובהק.

אני לא נעול בחוץ – המפתח שבעזרתו נכנסתי עדיין תקוע בדלת – אבל אני יכול לראות איך בכל המהומה היא שכחה את זה. ואני בטח לא מתכוון להשתמש בו שוב, לא אחרי – לעזאזל.

"רגע," אני קורא דרך הדלת. "נשאר אצלך ה –" האנק נובח באושר מתוך הבית, כאילו מדובר במשחק כיפי חדש, והאישה צועקת אליי, "אני לובשת מכנסיים!"

כל היום שעבר עליי נוחת עליי פתאום במלוא כובד משקלו. שעת הבוקר המוקדמת במיוחד בה קמתי כדי להספיק לסיים לארוז את כל החפצים שלי לשבועות הקרובים, כל ההתמודדות והלחץ כדי להביא את האנק למעון היחיד ברדיוס של חמישים קילומטרים שמוכן לקבל כלבים מהגזע שלו. הבוקר המציק שביליתי לבוש מכנסיים חסיני מים בביתה של ברברה האברד, שהזכירה לי כל עשרים דקות בעיניים מצומצמות בחשדנות שאני עושה דברים "ממש אחרת" מקרלוס. העצירה החפוזה אצל 'ניקל' לקניית מצרכים שבקושי הספקתי להקפיץ הנה וכבר רצתי חזרה החוצה לטפל בבעיית רישיון, שבטח תעכב את התשלום על עבודה לחודש הבא. הנסיעה הארוכה לאסוף את האנק, העצבים הקטנוניים אך קשים כשנתקעתי מאחורי טרקטור בכביש דו-מסלולי לעשרה קילומטרים מתוך נסיעה שברך כלל אני לא צריך לעשות. אני משפשף עם היד שהסתירה את העיניים את הפרצוף והזקן. בשלב

הזה אני רק רוצה שהאישה תפתח את הדלת ותיתן להאנק לצאת. אני חייב לישון כמה שנשאר מהיום הזה, ואם איאלץ לעשות את זה מחוץ לבית שלי אבל בתוך הטנדר שלי, אין בעיה. זה לא יהיה המקום הכי נורא שביליתי בו לילה.

אלא ... שיט. פול לא סתם עושה לי טובה ונותן לי מקום לגור בו בשבועות הבאים, אני אמור לגמול לו בכך שאשגיח על המקום בזמן שהוא ושילה מסתובבים להם ברחבי המדינה בקרוואן ישן שלמיטב הבנתי, מוחזק באזיקונים וסרט הדבקה. עוד לפני שנאלצתי לפנות את הבית הבוקר, באתי לפה כל כמה ימים להכניס את הדואר ולהשקות את העציצים ולסדר דברים שפול ושילה כנראה שכחו להחזיר למקום לפני שיצאו לדרך. אני לא יכול להסתלק בלי לברר מי האישה הזאת ומה היא עושה פה, ואם היא קיבלה רשות מהם להיות בבית.

פאק.

אני נושא מבט חזרה אל הדלת כשהיא מופיעה שוב, מסיטה את הווילון השקוף הדהוי להציץ מבעד לזכוכית. הפנים שלה ממוסגרות באחת מזכוכיות הדלת, ואני רואה אותה כמו שצריך לראשונה – תלתלי שיער פרועים בגוון חום-אדמדם הגולשים מעבר לכתפיה, גבות כהות מעל עיניים חומות מצומצמות, נמשים פזורים על אפה ולחיה הסמוקות. השפתיים שלה מכווצות ומעוקמות מעט הצידה, והבעת הפנים חשדנית בצורה כה נחושה שברור לי שכבר אין לה יותר אשליות שאני אוון, שקשה לי להאמין שזכה לקבל פרצוף מהסוג הזה אי פעם בחייו.

"אני ליווי," אני אומר דרך הזכוכית, בתקווה שהיא שומעת אותי

טוב. "אוון הוא אחי הקטן."

את מה שקורה אחר כך יצא לי לראות בעבר. זיהוי, ואז רתיעה קלה שגורמת לי להבין שהיא מהאזור. בטח רצים לה בראש מגוון זיכרונות מחרושת השמועות של מחוז האריס כשהיא מסתכלת עליי. זה הפסיק להפריע לי כבר די מזמן.

אבל לראות את זה על הפרצוף שלה אחרי שהצלתי אותה מצרה היום? משום מה זה גורם לי לנוע במקום במבוכה.

"אני רק רוצה את הכלב שלי," אני אומר. ועל אף שלמיטב ידיעתי,

היא הפולשת פה, אני מוסיף בקול מרגיע. "אתקשר לפול מהרכב שלי לעדכן אותו מה קרה."

היא מחכה כמה שניות, כאילו ערכה כמה חישובים בראש. כנראה שוקלת את המחווה האצילית מצדי מהבוקר כנגד כל החרא ששמעה על אודות ליווי פאנינג, עושה הצרות של האזור. ואז היא פותחת את הדלת.

"אני ג'ורג'י," היא אומרת, עדיין בזהירות. האנך נשאר בפנים, מכשכש בכל הגוף לצידה כאילו הוא זה שעורך פה את ההיכרות.

אלוהים. זאת הבת של פול ושילה, הייתי צריך לעלות על זה. וכנראה גם הייתי עולה על זה, עוד בסופר של 'ניקל', אם לא הייתי עם האוזניות באוזניים ושמעתי פודקאסט ממש עד שהגעתי לקופה. לא יצא לי לפגוש אותה, ואני יודע שהיא צעירה ממני בכמה שנים, כך שלא יצא לנו להיתקל אחד בשנייה יותר מדי, אבל אני מעריך שבערך חמישים אחוז ממה שפול מדבר עליו קשור אליה.

הבת שלנו גרה בקליפורניה, רואה את האוקיינוס מהחלון של הבית שלה כל יום!

היא חתיכת סיפור הצלחה, ג'ורג'י שלי. יום אחד היא עובדת במסעדה, ולמחרת מתחככת בכל היפים והנכונים!

ג'ורג'י קיבלה אוסקר אתמול! טוב, היא לא זכתה בו בעצמה, אבל תאמין לי, ג'ורג'י שלי מזיזה עניינים שם בעיר!

כנראה לא הקדשתי יותר מדי מחשבה למה שפול סיפר על הבת שלו, מאחר שיש לו נטייה רצינית להגזמות. הוא סיפר לי פעם שפגש את רוחו של וודי גאתרי במעגל אש אחרי שלקח פטריות שקנה מרן טלבוט, מה שיכול להיות נכון, אבל לא נראה סביר במיוחד. אבל עכשיו כשהג'ורג'י הזאת עומדת מולי, די ברור שהסיפורים של פול יצרו לי תדמית לא נכונה שלה בראש – אני דמיינתי בלונדינית שזופה, עם זה שהיא גרה מול האוקיינוס והכול, גם אם זה לא יותר הגיוני מאשר היתקלות ברוחו של וודי גאתרי במעגל אש. ועם כל הדיבורים של פול על העבודה שלה בהוליווד, הייתי מנחש שהיא תהיה קצת יותר מלוטשת – עם איפור על הפנים ובגדים מפונפנים וכל זה.

אבל הבחורה הזאת. היא לא נראית עירונית. מוקדם יותר היום, כשבאתי לדלפק ב'ניקל', בעיקר ניסיתי להרכין ראש ולמנוע מהמורה למוזיקה המכשפה מהתיכון לתקוע את האף בעניינים לא לה, השירות לציבור היחיד שאני מתאים לו, מאחר שרוב האנשים שומרים ממני מרחק אם אני לא עושה למענם עבודה. אבל שמת לב שהיא לבשה אוברול מקומט שראה ימים יפים יותר, ושמת לב לעונת השיער המתולתל, ולעיניים הגדולות הנבוכות שלה. לא היה עליה הרבה ליטוש, כשטפחה על הכיסים והתחננה בפני ארני, ועכשיו יש עליה עוד פחות – היא נשארה עם החלוק הלא ברור הזה, הצבעוני כמו זנב של טווס, וסגרה אותו מהצדדים על הגופייה שלה, אפילו שהיא לובשת עכשיו מכנסיים – רכים ונשפכים וגם בצבע ורוד עז, שנראים מטורללים לגמרי עם החלוק. ואני די בטוח שגם יש לה אוכל על הפנים. חמאת בוטנים, אם הייתי צריך לנחש. כן, היא נראית על הפנים.

אבל גם נורא יפה.

"מולקהי", היא מוסיפה, כי בטח נראיתי כאילו אני מנסה להבין מי נגר מי פה.

"כן, הבנתי. שמעתי עלייך הרבה."

היא שוב מצמצמת עיניים בחשדנות, ואני מבין אותה. אף אחד מעולם לא אמר לי את זה בכוונה להחמיא.

"מאבא שלך, התכוונתי."

פניה מתרככות, אבל היא נראית נבוכה. הוא בטח סיפר גם לה על מעגל האש. היא מכירה את הסיפורים שלו.

"מאיפה אתה מכיר את אבא שלי?" המבט שלה נודד אל המפתחות שלי, שעדיין משתלשלים מהמנעול בחוץ. "כאילו, מאיפה אתה מכיר אותו מספיק טוב לבוא אלינו הביתה עם מפתח בתשע בערב ביום שני?" אני מרים את הכובע מהראש ומשפשף את הקרקפת. זה נעים, היה חם בטירוף כל היום, ואני כבר מתחיל לפתח את כאב הראש שאחרי. אבל לפני שאני מספיק להיאנח בהקלה אני חובש חזרה את הכובע בידיעה שהשיער מתחת בטח מיוזע ומבולגן.

"אני הבעלים של שרות תיקוני מזח צ'ספיק. אבא שלך ואני מסתובבים באותם חוגים."

זה נכון, אבל זה לא כל הסיפור. פול מולקהי היה יכול להתעלם ממני כמו שהרבה אנשי מקצוע פה באזור עשו בהתחלה, אבל לא עשה את זה. הוא לא הטיפוס, והוא תמיד ממליץ עליי לאנשים שנתקלים בבעיות עם המזחים שלהם, או רוצים לבנות משהו חדש בהיקפים שאנחנו מתעסקים בהם.

היא מרימה גבות. "מה קרה לקרלוס?"

היא לא אומרת את זה כמו שאמרה גברת האברד. אבל כן אומרת את זה בצורה שהייתה מבהירה לי שהיא בת דרנטוויל גם אם לא היה לה מראה כזה של מקומית. היא אומרת את זה כמו מישהי שגדלה פה ויודעת שקרלוס זה שם דבר.

"הוא פרש. לקחתי את העסק לידיי באופן רשמי בשנה שעברה." עדיין קשה להאמין, האמת. אני עדיין מחכה שמישהו יבוא ויגיד לי שזאת הייתה טעות. לא קרלוס, הוא לא טיפוס שמתרגש מטעויות, ותמיד נתן בי אמון מלא, גם כשזה לא הגיע לי. אולי אבא שלי, שפעם היה מאוד מתורגל בלהעמיד אותי על הטעויות שלי.

"אה", היא אומרת במבט סקרני. בהתחלה נראה לי שהיא עושה הערכה מחודשת של המצב, אחרי שהבינה שאני עובד בצורה חוקית או משהו, אבל אז אני קולט שהיא מחכה שאענה לה על שאר השאלה.

"אני משפץ קצת את הבית של ק –" אני תופס את עצמי ומכחכח בגרון. כנראה זה עוד דבר שאני מתקשה להאמין בו, שקרלוס מכר לי לא רק את העסק שלו – הוא מכר לי גם את הבית הישן שלו. "הבית שלי בשבועות הקרובים, וזה שיפוץ מהסוג שהאנק ואני לא יכולים לגור בכית במהלכו. אימא ואבא שלך אמרו שיעזור להם אם אשמור על הבית כשהם לא פה, אז –"

היא עוצמת עיניים ונושמת עמוק.

"כן", היא אומרת, אבל זה יותר... כן כן כן כן. כן כזה של מצב לא נעים.

האנק מת על זה, הוא מייבב ומדלג על כפותיו הקדמיות.

"בוא, חבר", אני אומר וטופח על הירך, כי אין טעם לתם למשוך

את אייִהנעימות. אני מכיר את פול מולקהי מספיק טוב כדי לדעת שבהחלט ייתכן שהוא הבטיח לי מקום לגור ושכח שגם הבת שלו מגיעה העירה. אני אישן הלילה בטנדר. אולי מחר אנסה למצוא מלון קרוב ואקח לשם את האנק לשבועות הקרובים. מפחיד אותי לחשוב אילו ארוחות מחורבנות אצליח לארגן לעצמי אם אגור בחדר במלון, אבל מה אפשר לעשות.

האנק מסתובב ורץ לעומק הבית.

אני מניח ידיים על המותניים כדי להסוות את הכתפיים שנשמטו. "מתנצל על זה," אני ממלמל. "האנק!" אני קורא, אבל הוא פשוט לא מתייחס. אני מזהה את נשיפות האושר הצרוף שלו מכך שהוא זוכה לחכך את הפרצוף והגוף ברהיטים לא מוכרים. אם הייתי שם הייתי עוצר בערו, אבל אני לא רוצה להיכנס בלי רשות. והוא בהחלט מנצל את המצב. אני שומע אותו פולט גניחת הנאה כמעט אנושית, ומרגיש שהעורף מתחיל לבעור לי מרוב מבוכה.

"למה שלא תיכנס," מפתיעה אותי ג'ורג'י, ואני נושא מבט לעיניה. היא מחייכת, אבל זה לא סתם חיוך טיפשי ומרוצה מעצמו. יש שם הכרה אילמת בעובדה ששנינו כנראה נחשוב מאוחר יותר שזה מצחיק, אחרי שלא נהיה יותר זה בחברתו של זו. זה לא משפר את המצב, אבל גם לא מחמיר אותו, וזאת כנראה הפעם הראשונה שדבר כזה קורה היום.

אז במקום לעשות את הדבר המתבקש – כלומר להגיד לא, לפקוד שוב על הכלב שלי ולהתחפף משם לכל הרוחות, אני אומר, "בטוחה?" היא מהנהנת. "כן, נתקשר לאבא שלי, ננסה להבין מה קרה פה." אני מהנהן, יותר בחדות ממנה, ובאופן מעצבן לא יכול שלא לחשוב על אח שלי. אני מבין שזה רק כי היא התבלבלה בינינו לרגע, אבל זה עדיין מציק בבטן. אני אולי כבר לא ממש מכיר אותה, ובכל זאת ברור לי שאוון לא היה מהנהן בחדות, הוא לא היה עושה את כל הפרצופים החמוצים שאני עשיתי מאז שפתחתי את הדלת ומצאתי מאחוריה אישה יפיפיה ומבולגנת. הוא בטח היה מקסים לה את הצורה, בנימוסים וחיוכים, כי כל בני פאנינג – חוץ ממני – הם כאלה.

"אבל רק שתדע שיש לי את זה." היא שולפת מאחורי הגב מֶכֶל של רייד. "זה תרסיס נגד צרעות ואני לגמרי אתיז לך את זה בפנים אם תעשה משהו... לא במקום. זה יכאב לך ויש מצב שתתעוור." אני כמעט – כמעט מחייך. אלא שאז עולה בדעתי שהיא לא הייתה מאיימת על אוון עם תרסיס נגד צרעות. ואותה קנאה מעצבנת באח שלי היא זאת שגורמת לי להיכנס.

"רק אל תגדי לי שיש לך תרסיס נגד צרעות," אני אומר. היא מקמטת את מצחה ומסתכלת על התרסיס ואז שוב אליי, ומהנהנת בהרהור. "יש בזה משהו. יתרון ההפתעה וכאלה." הפעם אני ממש נושך את הלחי כדי לא לחייך. זה מוזר.

האנק עדיין חוקר את השטח, עושה חיים משוגעים, ואני נכנס לסלון עם ג'ורג'י מאחוריי ומנענע בראש. זה יותר גרוע ממה שחשבתי, כי נראה שהכלב – אוי לא – פיזר את תכולת התיק שלה על כל רצפת הסלון, והוא בעצם לא מתחכך ברהיטים. לא, הוא שרוע על הגב עם הרגליים באוויר ומתפלש בערמת הבגדים שלה. נדמה לי שאולי הוא גם הפיל נר איפשהו בתהליך, על אף שלפחות הוא לא היה דלוק. והכי גרוע – הוא הצליח איכשהו לתקוע את הזנב בפתח הרגל של אחד התחתונים שלה, שעכשיו מתנופפים אנה ואנה כרגל בזמן שהוא מתכשכש לו.

"האנק," אני אומר בנימה תקיפה שלא נקטתי בה קודם, ושאני כמעט לא משתמש בה איתו, וזה עובד. הוא נעמד על הרגליים, הפה הרחב שלו עם הלשון המשתרכבת מתוח בחיוך רחב ומטופש שתמיד גורם לי לתהות איך מישהו יכול לפחד ממנו. אני שמח שהוא על הרגליים, אבל במובן מסוים זה רק החמיר את מצב תחתוני-הרגל, שעכשיו בולט יותר לעין.

"אוי אלוהים," אומרת ג'ורג'י את המשפט שהפך לסיסמה הקבועה שלה במפגש שלנו. ואני לא יכול להאשים אותה על זה.

"אני מצטער," אני אומר, אבל היא אומרת אותו דבר יחד איתי, וברור לי שאני שוב תוקע בה מבט נרגן. "על מה יש לך להצטער?"

היא מסתכלת במבוכה על הבלגן שעל רצפת הסלון והבגדים המפוזרים לכל עבר. "אה, "אה", היא אומרת. "נכון, לא יודעת."
 אני מתקרב להאנק בניסיון לפתור את בעיית הדגל, אבל אז קולט שאני לא יכול לגעת בתחתונים של האישה הזאת בלי רשותה, גם אם הם לא מחוברים אליה. אני קופא ביד מושטת, בפוזה שברור לי שנראית מגוחכת. כל הסיפור הזה מגוחך.

"אה, אני –" היא עוקפת אותי ועם היד שלא מחזיקה בתרסיס הצרעות חוטפת את התחתונים שלה מזנבו של האנק. הוא מת על זה. לדעתו התחלנו לשחק עכשיו במסירות, משחק שאנחנו משחקים עם בוכת הברווז שעכשיו בטנדר שלי, יחד עם שאר החפצים שלו. הוא מדלג והיא פוערת עיניים בהפתעה, ואז דוחפת את התחתונים לכיס החלוק. לראשונה מאז שהתחיל הקרקס הזה, האנק קולט את הרמז ומתיישב. על הבגדים שלה, אבל עדיין. זה שיפור מסוים.

"תישאר," אני מצווה בתקיפות. כשאני מסתכל עליה היא נראית סמוקה, או ממבוכה או מהמאמץ לא להתפקע מצחוק. או שניהם. לשנייה אנחנו בוהים אחד בשנייה ויש לי הרגשה שאני לא לגמרי בטוח לגביה. סקרנות, אבל בתוספת עוד משהו. איזה מין דבר שאני מעדיף לא להתעמק בו.

ג'ורג'י מחזירה אותנו למציאות כשהיא לוקחת את הנייד שלה ממסעד הספה, ו – נו כאמת, יש שם חזייה. כל הבית הזה מלא בגדים תחתונים. אני משפיל שוב מבט כשהיא מסתירה אותה מאחורי כרית. ואז היא הולכת למטבח כשהחלוק מתנפנף מאחוריה. בחיים שלי לא ראיתי כזה חלוק, הוא מזכיר לי מים בתנועה שלו. אני דווקא מתחיל להתרגל למראה הזה שלה, וזה לא מסוג הדברים שאני אמור לחשוב עליהם, במיוחד לא בקשר לאישה שכרגע איימה, גם אם בצורה די כושלת, לעוור אותי.

אני קורא להאנק לבוא אחריי וזורק לו חטיף מהכיס שלי כשהוא מציית לפקודה להשתרע על השטיח ליד הדלת האחורית. אני מציץ לראות אם ג'ורג'י שמה לב שהכלב שלי דווקא כן מציית לי בנסיבות רגועות יותר, אבל היא מניחה את הנייד שלה מעל המחברת שהחזיקה

כשנכנסתי. היא מתכווצת קצת כשהיא מעבירה אצבעות על המסך, אבל זה עובר תוך שנייה. אני נעמד מהצד השני של הדלפק והיא מעבירה לרמקול, וצ'ליל החיוג שנשמע מפלח את הדממה המביכה. תרסיס הצרעות עדיין בהישג ידה.

"ההורים שלי נוראיים בכל מה שקשור לטלפונים," היא אומרת אחרי הצלצול השלישי. "לא בטוח שהוא יע –"

"זאת ג'ורג'ט האדומה הקטנה שלי שמתקשרת אליי?" מרעים קולו של פול מולקאי מעברו השני של הקו, וג'ורג'י מתכווצת במבוכה. אני מכחכת בגרון. זה כינוי די משעשע.

"אבא, אתה על רמקול."

"אנחנו במקום שנקרא דורנגו!" הוא אומר, כאילו זאת התגובה המתבקשת כשאתה על רמקול.

"טוב, אבל –"

"אימא שלך פגשה פה מישהי שמלמדת קדרות." נשמע רשרוש על הקו. "שילה!" הוא קורא בקול רם כל כך שגם ג'ורג'י וגם אני נרתעים צעד אחורה מתוך אינסטינקט. "זאת רכבת חצות בטלפון!" רכבת חצות?

אני מחייך כשאני קולט, "רכבת חצות לג'ורג'יה." אני מוכן להמר שלפול יש מיליון כאלה. מגלגול העיניים של ג'ורג'י אני רואה שהיא שונאת את כולם, אבל זה די דומה לאיך שאני שנאתי שקרלוס היה צוחק עליי ש"קראו לי על שם ג'ינס."

"אבא, היא רוטנת. אני פה עם –"

"אוי, ג'ורג'י, נשמע קולה של שילה. רגע, איפה היא? למה אני לא רואה אותה?"

"זאת שיחה קולית, ימא."

"בואי נשים אותך על וידיאו!"

ג'ורג'י משעינה מרפקים על האי הקטן במטבח ולוחצת עם קצות האצבעות על המצח. אולי גם לה מתחיל כאב ראש.

"תקשיבי," אני אומר בשקט והיא מרימה ראש. אני כמעט לוחש.

"אני אזוז. זה לא סיפור."

"לא, היא אומרת, לי ולאימא שלה.
שילה שכחה משיחת הווידאו, כנראה, וממשיכה במלוא המרץ.
"אבא סיפר לך על קיצו? היא מלמדת קדרות! ולימדה מלא אנשים עם
ידיים כמו שלי. אני עושה שיעור מחר!"
פניה של ג'ורג'י מתרככות ואני מרגיש צביטה בבטן. אני לא זוכר
מתי אכלתי לאחרונה, כך שבטח זה העניין.
"איזה יופי, אימא, היא אומרת, ואני רואה שהיא מתכוונת לזה.
כולם פה בסביבה יודעים שלשילה יש דלקת מפרקים שגרונת, והמצב
החמיר בשנים האחרונות במידה כזאת שהידיים שלה לא תמיד מתפקדות
כל כך טוב, שלא לדבר על הקושי להסתובב בצורה עצמאית.
"הקיצו הזאת, היא מכינה כל מיני דברים," אומר פול. "אתמול יצא
שקיבלנו מקטרת –"

"אבא, קוטעת אותו ג'ורג'י בתקיפות, כנראה כי היא לא רוצה שהוא
ידבר על עישון מולי, על אף שזה לא בדיוק סוד שפול ושילה חובכים
את העשב הירוק, ואני לא שופט. "אני עכשיו בכית," היא אומרת, מנסה
להוביל אותו לזה, זה ברור לי, אבל הוא לא קולט.
"עבר זמן, אה? איך הוא נראה לך? ראית את הצבע הצהוב החדש
על הדלת?"

"תמיד אהבת צהוב, ג'ורג'י, מצטרפת שילה.
"אני לא ... לבד בבית?"

אני לא לגמרי בטוח למה ג'ורג'י משחקת פה במשחק הניחושים.
אני מאוד מחבב את פול ושילה, אבל הם קצת אסטרונאוטים, ודי
ברור מה קרה פה – איכשהו יצא שהם שכחו שהם הציעו את הבית
לשני אנשים, ולא נראה לי שהרמזים של ג'ורג'י הולכים לקדם אותם
לשום מקום.

"פול, אני אומר כדי לקדם עניינים. "זה ליווי פאנינג."
שתיקה ארוכה משתררת, ואני יכול לדמיין את פול ושילה מסתכלים
זה על זה בתוך הקרוואן הדפוק שלהם.
ואז פול אומר, "אה, שיט!"
הוא לא אומר את זה כאילו הוא כועס על עצמו, הוא אומר את זה

בצחוק, ואני די בטוח שאני שומע אותו ברקע טופח לעצמו על הירך כמו שהוא נוהג לעשות, כמו כשקרלוס אמר לו שהוא יוכל להשיג עץ בחמישה-עשר אחוזים פחות אם הוא מוכן לנסוע עד גרינפורט, או כשאני הראיתי לו איך מפקידים צ'ק בנייד.

"כן, "אומרת ג'ורג'י.

"הא!" אומרת שילה. הא כזה של איך קרה כזה דבר?

"לא למדתם ביחד בתיכון?"

ג'ורג'י ויתרה על האצבעות על המצח, בשלב הזה היא כבר עם כפות הידיים על העיניים.

אני מחליט לטפל בעניין בשבילה. "אני מבוגר מג'ורג'י בכמה שנים."

"נכון, נכון, "אומר פול. "אה! את למדת בתיכון עם אָוּ –"

"אבא, "היא אומרת שוב, הפעם בטון תקיף יותר, כמו שדיברתי קודם עם האנק בסלון. כנראה גם היא לא מעוניינת שהוא יזכיר את אח שלי. מעניין אם היא יצאה איתו, אני יודע שאוון היה פעיל בבית הספר. "אתה יכול... להסביר?"

"טוב, העניין הוא, אצלי בראש" – ג'ורג'יה אצלי בראש, "ואת זה

אפילו אני לא אוהב – "אמרת שאת מגיעה רק לפני כמה ימים, נכון?"

ג'ורג'י מנענעת את ראשה בהתנגדות, אולי שוכחת כמו אימא שלה שזאת לא שיחת וידיאו. אבל היא לא מתווכחת, אלא אומרת, "כן, רק שעם הידיים על הפנים הקול שלה נשמע עמום ומאונפק.

"והפעם האחרונה שליווי ואני דיברנו על זה שהוא יגור אצלנו

הייתה... מתי זה היה, ליווי?"

"בשבוע שעבר, "אני אומר. פול ושילה קפצו לתת לי מפתח כשיצאו

מהעיר.

"לפני עידן ועידנים! כנראה שבינתיים התבלבלו לי העניינים! את

יודעת איך זה כשמתכננים נסיעה! מה, איך עברה לך הנסיעה, אפרסקית?" "ארוכה, "היא אומרת בפרצוף חתום, כאילו התכוונה לא רק לנסיעה.

אני די בטוח שהיא מתכוונת גם לשיחה הזאת.

"פול, אני אלך למצוא מלון, "אני אומר.

"אוי, אתה לא יכול לעשות את זה!" אומרת שילה. "מה עם הצמחים?"

עכשיו גם לי קצת מתחשק לשים כפות ידיים על העיניים. "טוב, הבת שלכם פה עכשיו, אז..." אני משתתק, מאפשר לה להמשיך לבד. שילה צוחקת. "אוי, נכון. איפה הראש שלי! ג'ורג'י, את תוכלי לשים עין על הצמחים?"

היא נאנחת. "בטח, אימא."

"אני ממש מצטער על הבלבול הזה," אומר פול. "העמדת את שניכם במצב לא נעים, אה?"

אין לו מושג עד כמה. ראיתי את הבת שלו בלי בגדים, והכלב שלי לבש זוג תחתונים שלה.

"אין בעיה. אני אמצא מלון," אני אומר שוב.

"ג'ורג'י," אומר פול, בלי כינוי חיבה הפעם, מה שאולי מעיד שהוא

תפס את חומרת המצב, "תורידי אותי מהרמקול רגע, טוב?"

אני ישר נדרך, ואין לי מושג למה. יש לי יחסים טובים עם פול, אנחנו מדברים על עבודה והוא בבירור סומך עליי מספיק לתת לי לגור בבית שלו ולשמור על הדברים שלו כשהוא לא נמצא. אבל טראומות מהעבר גורמות לי לדמיין שאולי הוא רוצה להזהיר אותה בפרטיות. הוא יעשה את זה נחמד: ליווי פאנינג, בחור בסדר גמור, אבל אני לא בטוח שכדאי לך לבלות בחברתו.

זה גורם לי לרצות לקום ולצאת מהדלת.

אבל לפני שאני מספיק להגיד מילה, ג'ורג'י כבר נקשה על מסך הטלפון שלה והצמידה אותו לאוזן, ובמבט מתנצל היא מפנה לי גב וחוזרת לסלון כשהחלוק שוב מתבדר מאחוריה. הדבר הזה מהפנט. בכל מקרה, יהיה מוזר מצידו לעזוב כשהיא שם, קצת מבלבל כזה, אז אני נשען אחורה על הדלפק בשילוב זרועות ומחכה. האנק מרים ראש מהשטיח ומסתכל אליי במבט שאומר, אני אוהב את השטיח הזה ואני לא הולך מפה. אין לי מושג אם אמצא מלון שיסכים לקבל אותו, כך שאיאלץ לשאול במעון היום לכלבים אם הוא יכול לישון שם. המחשבה לא מוצאת חן בעיניי בכלל. אולי אני עושה עניין מוגזם מהכלב שלי, אבל האנק ואני, אנחנו צוות, מאז שהבאתי אותו אליי הביתה.

בזמן שאני מנסה למצוא לזה פתרון, לחשוב מה לעשות איתו ואיתי

בשבועות הבאים בזמן שהבית של קרלוס – לעזאזל, הבית שלי – עובר שיפוץ יסודי, ג'ורג'י חוזרת למטבח. היא שוב מחייכת, אבל חיוך אחר הפעם, שאני נאלץ להניח שכנראה מזויף. "נראה שאנחנו הולכים להיות שותפים לדירה בזמן הקרוב," היא אומרת במשיכת כתפיים.

"לא, לא," אני אומר בניענוע ראש ומושך במצחיית הכובע שלי. "אני אניח לך לנפשך. אני בטוח שכל הסיפור הזה לא נעים לך." אני מצביע על תרסיס הצרעות. "אני סומכת על אבא שלי," היא אומרת בעוד משיכת כתפיים. "יהיה בסדר."

אני מנענע שוב בראש. זה נחמד, מה שאבא שלה כנראה אמר, אבל זה טירוף, לגור באותו בית עם אישה שאני לא מכיר. "אבל אם אתה רוצה, אני יכולה אולי לנסות לעבור לחברה לשבועות הקרובים. אולי לא הלילה, כי..." היא משתתקת וחושקת שפתיים. "לא משנה למה. אבל נראה לי שאוכל לעבור לשם מחר." "זה הבית שלך," אני אומר.

"בדיוק כמו שהוא שלך," היא עונה, דבר די מוזר לומר על הבית בו גדלת, אבל מה אני יודע. לא ביקרתי בבית שגדלתי בו למעלה מעשר שנים. "חוץ מזה, אני חייבת לך על המילקשייקים."

זאת הפעם הראשונה שהיא מזכירה את העובדה שכבר נפגשנו היום, אם אפשר לקרוא לזה ככה. האמת שלא הייתי לגמרי בטוח אם היא זוכרת. היא נראתה די לחוצה בסופר של 'ניקל', ואני יכול להבין את זה. גברת מייקלס עדיין גורמת לי להרגיש שאני צריך לעמוד יותר זקוף, גם אם בזמנו בכלל לא הקשבתי לה. אני משמיע קול, משהו קרוב לרטינה. אני לא רוצה שהיא תהיה חייבת לי על המילקשייקים.

היא נאנחת.

"תראה," היא אומרת. "עבר עליי יום ארוך. כמה ימים, האמת. אני יודעת שזה מוזר, אבל יש פה שני חדרי שינה עם מנעולים על הדלתות, וגם, יש לי את תרסיס הצרעות." היא מנידה בראשה אל התרסיס ומסלקת

בנשיפה קווצת שיער תועה מפניה. "עשית תוכניות בשבילך ובשביל הכלב שלך ויהיה חתיכת סיפור לנסות לשנות הכול כרגע, גם אם אתה רוצה. אז בוא נישן פה שנינו הלילה ונחשוב מה לעשות מחר בבוקר." האנק מפליץ.

"סליחה," אני ממלמל ונועץ בו מבט נוזף. אין לו שמץ מושג למה, הוא כלב.

"על מה יש לך להצטער?" היא חוזרת על המשפט שלי מקודם והחיוך האמיתי, הערמומי, שב לשפתיה.

"יכול להיות שהבטן קצת מציקה לו היום. חרגנו מהשגרה שלו וזה." האנק לא כל כך מסתדר במעונות היום האלה, הוא נלחץ מכל הכלבים האחרים שנובחים. הוא כלב של אנשים, ובעיקר שלי.

"בטח, לגמרי," היא אומרת, וזה נחמד מצידה. האמת שהיא מקבלת את כל המצב הזה הרבה יותר בקלות ממני. אני מעדיף דברים מתוכננים, קבועים וסגורים מראש, ואולי משום כך כנראה לא הייתי צריך לסמוך על פול מולקהי שיסדר לי מקום מגורים לשבועות הקרובים.

"אני אקח את החדר של ההורים שלי," היא אומרת, כאילו סיימה לדון בנושא. "עוד לא הסתכלתי שם, אבל אני יודעת שבחדר הישן שלי יש עדיין מיטה זוגית. אולי תצטרך להזיז כמה מהיציירות של אימא שלי." אני לא רוצה להגיד לה שכבר יצא לי להזיז לא מעט יציירות. ביום הראשון שהגעתי לכאן היו עשרים וחמישה פרחים מנייר משי על השולחן בחדר האוכל. שילה מכינה יציירות כדי לשמור על גמישות כפות הידיים, אני יודע, ואפילו שאני לא חובב פרחים גדול, חשבתי שהם נראו נחמד. העברתי אותם אחד-אחד, ממש בזהירות, אל מעל השידה בחדר שבו כנראה אני הולך בסוף לישון הלילה.

נראה שג'ורג' השלימה לגמרי עם הסיפור והיא ממשיכה. "אני אאסוף את הדברים שלי מהרצפה ואכנס להתקלח בזריזות." היא משתתקת לרגע ונועצת מבט במחברת, ואז חוטפת אותה ומצמידה לחזה. "יש לי כמה... אה... דברים לארגן, אז אלך אחר כך לחדר שלי. ואז הבית יהיה כולו לרשותך. אתה קם מוקדם?"

אני פולט נחרה. "כן," אני אומר, כי המוקדם שלי הוא מוגזם אצל

רוב האנשים. יש לי תמיד כל כך הרבה דברים לעשות כדי לתפעל את העסק, במיוחד בחודשים החמים של השנה. וגם יש את השגרה של האנק. "טוב, אז בטח כבר לא תהיה כשאקום. אני עדיין מתרגלת להפרשי השעות מהחוף המערבי."

אני מהנהן. היא אולי נראית עוד יותר מבולגנת מכפי שנראתה אחר הצוהריים, אבל לא מזכירה יותר את האישה ב'ניקל' שלא היה לה כסף לשלם על המילקשייקים. היא נראית כמו מישהי שמאופסת על עצמה, וזה מרגיע אותי איכשהו ומכניס את כל המצב לפרופורציות. עבר עליי יום קשה ואני לא רוצה לישון בטנדר או להסתובב שעות ולנסות למצוא מקום לגור. האנק בטח יחטוף שלשול אם אעשה את זה ובאמת שלא נראה לי שאוכל להתמודד עם עוד תקלה היום.

היא מרחיקה את המחברת מהחזה ומרפדפת בה. אני לא מנסה להציץ, אבל מה שאני קולט במבט שטחי נראה יותר כמו החלוק הצבעוני מאשר כמו מישהי שעדכנה אותי לגבי סדר היום שלה וחקרה לגבי שלי. הדבר הזה נראה כאילו נכתב על ידי נערה מתבגרת, בדיו בצבעי ורוד וסגול. היא מגיעה לדרך חלק ונעצרת, תולשת רצועה משוננת ואז הולכת מסביב אל מגירה ופותחת אותה. ואוו, איזה בלגן. זאת לא מגירת זבל, זאת מגירת מזבלה. אבל לא נראה שג'ורג'י שמה לב, היא מוציאה עט ומנסה לרשום משהו על חתיכת נייר. עטים אחד ושניים גמורים שניהם, ובמקום לזרוק אותם היא מחזירה למגירה באופן שאני די בטוח שעושה לי טיק בעיץ ימין. בסוף היא מוצאת אחד מתפקד ורושמת את מספר הטלפון שלה, ולפני שהיא נותנת לי את הנייר מקדירה פנים לרגע ומוסיפה את השם שלה מעל.

כאילו אחרי כל זה אני עלול לשכוח של מי המספר הזה. היא נותנת לי את הפתק. "כתוב לי מחר ונמצא פתרון. אבדוק עם החברה שלי אם אוכל לגור אצלה."

אני מהנהן אל הפתק ונושא אליה מבט. היא שוב עם המחברת צמודה לחזה, כאילו מדובר בחפץ יקר מפז. אני מנסה להיזכר אם פול סיפר לי שהיא סופרת או משהו, אבל אז מנער את ראשי כדי לסלק את המחשבה. מה אני מנסה לעשות, להתחיל איתה שיחה? אני לא מתחיל

שיחות. אני מוריד פרופיל. וחוץ מזה, אני צריך עוד להאכיל את האנק ולארגן אותו, ואז לגמור עם היום הזה, כמו שתכננתי. לשנייה נדמה לי שאולי היא מחכה שאשאל לגביה, אבל הרגע חולף ואני לא לגמרי בטוח אם אני שמח על זה. "אני אלך לאסוף את הדברים שלי," היא אומרת ומצביעה אחורה לעבר הסלון.

"בטח. אני אביא דברים מהרכב. אאכיל את האנק." היא מחייכת אל הכלב שלי והוא חובט בזנבו על הרצפה במענה נרגש. שוב נצבטת לי הבטן. אולי אכין כמה מהביצים שקניתי לפני שאלך למיטה, ואשתדל להיות בשקט. "טוב. בסדר, אז לילה טוב, ליווי." אני לא יודע מה גורם לי להגיב ככה. ה"טוב, בסדר, אז לילה טוב, ליווי," הפשוט הזה, כאילו אני סתם בחור נחמד ואין פה שום בעיה. זה יותר מבטן נצבטת ברעב, זה גל שחולף בכולי. אני לא מזהה את התחושה ואין לי מושג מה הקטע. זה כמעט מפחיד אותי, הריגוש הנערי הזה שעובר בי מהאופן הטבעי והנדיב בו קיבלה אותי. ולכן כשהיא פונה ללכת אני עוצר אותה בכחכוח גרון. היא מסתובבת, ואני מושיט לה את התרסיס נגד הצרעות. אני מהנהן כשהיא לוקחת אותו ויוצא מהדלת.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן